

THE CO-OPERATOR

PUBLISHED ON THE 1ST AND 15TH OF EACH MONTH

Vol. V, No. 18

JAFFNA, JANUARY 1, 1967

Rs. 6/- p.a. (including postage) — 20 c. per copy

IN THIS ISSUE

	PAGE
A Browser's Diary S. H. P.	2
Why Fishery Co-ops. Have Failed	2
Structure of Primary Consumer Co-ops H. Lamm	4
Tourism and Co-operation E. S. Sachs	5
Colombo Newsletter	8

THE CALL TO DEDICATION

Writing at mid-year in 1966 we questioned the wisdom of a never-ending system of subsidised rationing when the country was assailed neither by war nor famine. Too long, far too long, has a sizeable portion of the nation's limited resources been withheld from the demands of economic development to provide citizens with two measures of rice for the price of one or less, five miles of bus or railway travel for the price of four, and luxury textiles at utility prices. We warned that this device of selling the years to buy the days would, while slowing down the nation's advance, gravely undermine the character of the citizens. It would be no pride for the sons and daughters of Lanka that they should become payees of the State instead of being its partners.

The present Rice-cum-Exchange Crisis is a red signal beckoning us to change our course. We trust that the Government would further review its policy and that rationed rice would be sold at its proper cost. The citizens for their part should meet hardship like men, plant something on every cubit of land, and change too their food habits.

1967 beckons us to tasks of dedication. Let us not be found wanting when the great Year of Opportunity dawns today.

partner. This assured, each group of workers should retain the initiative in improving the techniques they employ and in the modernisation of the industry, where suitable, the mechanisation of craft and gear. It is equally important to rescue the selling of fish from the primitive conditions under which it takes place. Sale by weight, fixed prices and a hygienic shop counter will induce a wholesome atmosphere for seller and buyer and elevate human relations. There is no limit to new developments if the organised body of workers intelligently pursue their tasks; the canning of fish and the securing of foreign markets should be possible in the not distant future.

Second, the education of the man. With the increased educational opportunities of our time, it is to be hoped that young men taking to fishing will start with a basic educational foundation. They should be able while working to attend extra-mural classes for general and specialised study and profit too in an age of increasing leisure by recreational facilities and community centres in which whole families are able to share in activities. We should do well to note the relevance to us of Jean Floud's finding that what retards the educational progress of working class children is not so much the material poverty of their parents, but the cultural and moral poverty of their homes and neighbourhoods.

Third, the practice of citizenship. It is worth while that fishermen's co-operatives take the lead in bringing about the conditions envisaged. It will be at the same time a training in the processes of democracy. Even the educational programme had better be the result of a partnership between the workers' society and the N.D.C.F. on one hand and on the other the institutions of learning and the State.

It may be that for a transitional period some outside leadership is needed to help workers come into their own. The true test whether that outside leadership has discharged its task faithfully would be when within a set time limit workers' own leaders are thrown up who will take over. But, if that trusted leadership ever uses the organised workers for other ends than their own, it would be a gross betrayal of faith.

FOCUS ON THE FISHING INDUSTRY

An official of the Fisheries Dept., speaking at the seminar of the NPFCSU, candidly admitted that most fishery co-operatives in Ceylon had not been very successful because they had been set up for the wrong purposes—purposes, in his own words, emanating from the official sector. His diagnosis is accurate. It is because most fishery co-operatives have failed to serve the real needs of the fishermen that they have not been successful so far.

If there was any doubt at all about what the fisherman's needs were and about

his ability to articulate them, they were dispelled by the lively group discussions that took place and the resolutions that emerged from them. Most of these revolved round the lack of sufficient nets, fishing gear and tackle. It is futile to try to deflect these demands by pointing out that these scarcities are tied up with a lack of foreign exchange. True enough, our foreign exchange situation is precarious but to deny the needs of so vital an industry as fishing smacks of a penny-wise pound-foolish policy. By developing the fishing industry we can save valuable foreign exchange which is being drained away by our imports of fish products. What a slur that our island should be importing canned fish when we should be exporting it! If our planners and those at the helm of affairs were sensible enough, they would clamp down on imports of luxury and non-essential items; it is time our fair lords and ladies learnt to do without them.

Many speakers at the Seminar trained their batteries on the Fisheries Corporation. Some hinted that the policies of the Corporation smacked of the middleman's mentality. Its plan to develop trawler fishing was roundly condemned as one that would deprive the poor fishermen of their livelihood. In the face of all these criticisms one begins to wonder whether the Corporation has any justification at all for its existence beyond supplying fish cheap to the Colombo consumer.

In its first Throne Speech, the National Government declared that it was pledged to develop the Co-operative Movement as a genuine people's Movement. But funnily enough, the Fisheries Corporation has set up a parallel organisation in Jaffna which threatens to strangle the NPFCSU. The Union is now given only a limited kind of agency for the sale of nets and fishing gear. This year it was given only a very small quota of nets while certain individuals had, reportedly, been given more. If this is true, sabotage is the only interpretation possible.

There is an urgent need to rationalise credit facilities to fishermen, as a speaker stressed. As this official admitted, credit facilities had been responsible for many of the besetting sins of fishery co-operatives so much so that whenever a society is formed, it is immediately suspected that it is for the purpose of getting a loan from the Government. This is the kind of funny cash, which as Chesterton wittily said, makes the poor poorer still. Officials had used financial aid as a bait to form the wrong type of societies and the legacy is a festering sore.

One of the speakers made a point which is worth pondering on. He pointed out that most of the delegates were well past middle age. If the Co-operative Movement as a whole is not to succumb to senility, more and more youths must be persuaded to join it and work wholeheartedly to realize co-operative ideals.

All in all, the Seminar was instructive both to the delegates and to the officials present. It has certainly paved the way for greater mutual understanding. As someone quipped, the seminar disease is well worth spreading—and not only among fishery co-operatives.

COMMENTARY

LABOUR AND LEARNING

It would be a poor conception of work to regard it merely as a means of earning. It is an important element in the life of everyone. Why, the creative 'work attitude' is a necessary factor in a child's growth, in its play activity no less than in study. Mahatma Gandhi showed great insight when he put forward his scheme of life-and-work-centred learning: Education for life, through life and throughout life. Close to it is John Dewey's theory of education that it is a development from within; it is education of experience, by experience, and for further experience. A fully integrated personality exists only when successive experiences are integrated with one another.

We normally speak of the three goals of education—the vocational, the cultural and the social. All the knowledge and skills we acquire contribute directly or indirectly to our economic efficiency as producers and consumers. Secondly, education should help each one to achieve the highest degree of individual development that his capacities indicate. The third goal, which needs more stress today, is the social education that seeks to make us good members of society, indeed men and women imbued with the will to bring about a superior reconstruction of that society. The education of the worker, the man and the citizen is, however, not to be confined to the school years. Arising out of the recent Fishermen's Co-operatives Seminar, we want to suggest that the life and work of men devoted to this great calling can be organised to serve as an educational force.

First, their work conditions. It is essential that the worker should no longer be an employee of another, a wage-slave, but be his own master, or at any rate a

A Browser's Diary

Alvaayoor Kavignar (அல்வாயூர் கவிஞர்)

The late M. Chelliah, poet, pundit, wit, reformer, was one of the first fruits of the stirring of discontent in the hearts of Jaffna's under-privileged. In Vathiry near Alvaay there is an articulate group of Minority Tamils, whose first spokesman was Sooran, a devout Saivite, vegetarian and Gandhite. He realised that education was the key to the emancipation of his people and founded a school—the Tevarayali Saiva Vidyasalai (now Tevarayali Hindu College). I do not know the legal position. But I do know that he was the moving spirit behind the school and the campaign against caste disabilities in the area was spearheaded by Sooran and his associates. Chelliah grew up under Sooran's wings and when the Youth Congress was active, Chelliah identified himself with its programme. Although he and his people had good cause to be embittered, Chelliah, though deeply concerned, elected to walk in Gandhi's footsteps, practising the soft answer technique.

His literary efforts began in the days of the *Eelakesari* and at the time of his death, he had secured for himself an assured position as one of Jaffna's outstanding writers. His collection of poems entitled *Waxing Moon* (வளர்ச்சி மூன்) had its inauguration (அரங்கேற்றம்) in 1952 and it was on that occasion that the veteran scholar Navaneetha Krishna Bharatiyar conferred on him the title of Kavignar (கவிஞர்). Although well versed in Pundit lore and could on occasion display the linguistic legerdemain of Punditry, the reader to whom he addressed his verse was often the child or the average literate person.

Marine Biology and Democracy

Dr. Konrad Lorenz, Director of the Max Planck Institute in Bavaria, described as a most distinguished comparative ethologist (ethology is defined as the scientific study of the growth of ethical systems) writing in *Encounter* (August 1966) tells of an observation and an experiment, which according to him have a bearing on democracy and dictatorship. Watching large shoals of fish, he noticed an occasional non-conformist swimming away from the flock. It is often joined by a few like-minded comrades. But having gone a little way, one or more of them turns round to see how big the dissident group is. When the shoal is seen to be unaffected by the departure of a few of its members, the dissidents tamely scurry back to the shoal and are once again merged in the anonymous flock. Mass pressure by itself is just as irresistible in the fish world as among humans. Private judgment and independent action are smothered by the sheer weight of mass behaviour. So, the observer thinks democracy is not much good. A simple experiment was enough to expose the hollowness of this conclusion. A scientist removed from a small fish that

part of the brain, which in that particular species, is the seat of all shoaling reactions. The fish thus treated, sees, eats, swims like a normal fish. But when it wanders away from the flock, it does not look back, but swims along steadily and is totally indifferent to the behaviour of other members of the shoal. And the rest of the shoal obviously impressed by the forthrightness of their brainless comrade, follow its leadership. The author concludes: "By virtue of his deficiency the brainless animal had become a dictator".

Too Intelligent?

Some years ago, Alagu Subramaniam (short story writer) and I were having a desultory conversation when the name of Krishna Menon cropped up. I do not remember much of what passed between us then. But one remark of Subramaniam's about Menon has remained fresh in my memory. Subramaniam had spent many years in England and had hobnobbed with various celebrities including Menon. What he said then was "Menon is too intelligent to have any friends". Intelligent men, like beautiful women, it would seem, have more enemies than friends. More people envy them than admire them. Even their friends would enjoy seeing them brought down a peg. And the blame does not lie wholly with those who rejoice at the discomfiture or humiliation of the clever and the good-looking. Persons who are outstandingly intelligent or beautiful know all about their peculiar pre-eminence and this knowledge does not make them good company. They look upon the world as a theatre for the exhibition of their special gifts and expect homage from less fortunate persons as a natural right. Not only does Menon not suffer fools gladly. He makes no effort to conceal his contempt for those who do not measure up to his standards.

As long as Nehru lived, Menon could count on his immense stature in the country and in Congress circles, to quell anti-Menon forces. With Nehru's exit, the Congress has lost even the facade of cohesiveness. Although in the nature of things, there were bound to be leftists and rightists in the Congress, the conflict was muted. But today, all reserve and discretion have been abandoned and Menon's candidature in his present constituency had become an issue of prestige and a trial of strength between the Right and Left. S. K. Patil might have deferred to Nehru and hesitated to create an open rupture with Nehru. But Kamaraj with all his dedication and tact, is not Nehru and does not possess Nehru's charisma. Even Indira Gandhi, with the Nehru halo, could not prevail against Patil and his legions. So Patil has had his way and Menon according to reports is determined to contest his present constituency as an Independent. Knowing Menon's past, one finds it hard to believe that he would yield to any persuasion.

S. H. P.

Fishery Co-operatives in Ceylon had not proved very successful so far. This was evident from the total membership. Only 5% of the total population of fishermen were members of fishery co-ops. The percentage of fishermen in active societies was even less than this.

These observations were made by Mr. V. L. C. Pietersz, Asst. Director of Fisheries, when he declared open the two-day Seminar of the Northern Province Fishermen's Co-operative Societies' Union.

Continuing, Mr. Pietersz said that this situation was not inevitable: there were highly successful fishery co-operatives in other countries.

Fishery co-operatives here had been organised for the wrong purposes, mostly emanating from the official sector viz. the desire to satisfy statistical targets, the desire to conveniently distribute Government funds as loans and to get over the difficulty of finding suitable persons to whom mechanised boats could be given; or to serve the ends of politicians and traders. Thus these societies were not related to the real needs of the fishermen.

Fishermen, on their part, had not realised what their own needs were and hence had not insisted that their co-ops fulfil these instead of attending to extraneous matters. The views of officials and non-fishermen had swamped those of fishermen. As a result, societies were weak. Most of them were leading an anaemic life, if they had not already withered away. The few successful societies had been organised on the basis of the actual needs of the fishermen.

The problems and needs of fishermen were generally not known to non-fishermen. Sometimes the fishermen themselves were not articulate enough to know their own needs.

There were various types and methods of fishing, and these differed from place to place. So a type-plan fishery co-operative was inappropriate.

The viewpoint of officials, said Mr. Pietersz, was determined by government directives, rules and regulations. The fishermen were not aware of the factors governing officials' attitudes and vice versa. The result was misunderstandings which had proved very often disastrous. The purpose of this Seminar was to lay bare these two viewpoints; to assist the fishermen to articulate their needs and problems so that others, particularly officials, may understand and appreciate them. Similarly, the fishermen could in turn understand what makes officials tick. This mutual understanding would be beneficial to both parties and help to re-activate societies.

Mr. Pietersz suggested that the key-note of the seminar should be to discuss rather than to lecture. They should listen to the views of others and express their own without trying to impose them on others.

Mr. S. Stanislaus, President NPFCSU, in his welcome address, said that the traders

had gone towards places like Mannar to continue their exploitation, and were even trying to form co-operative societies to serve as a cover for their nefarious activities. Only by their vigilance could they safeguard co-operatives from the clutches of the mudalalis. Mr. Stanislaus also posed the question whether there was a deliberate attempt to wreck their Union. While the Union was given only 40 or 50 pieces of nets, private individuals had been given more. The fishing community could no longer be fooled. They were more alert and vigilant now.

At a time when a lot of foreign exchange was going out on imports of fish and fish products, the fishermen were going all out to increase the catch of fish. Even if the Government denied them help in any form, said Mr. Stanislaus, the fishermen would do their best to cut down imports and save foreign exchange for the country. He emphasised that they could build up their strength only on a co-operative basis. Only through co-operation could they solve their problems.

Lack of unity among fishermen was one of the reasons for the failure of fishery co-operatives, said Mr. J. M. Sabaratnam, A.G.A. Jaffna. Since fishermen and farmers were the backbone of our economy, the Govt. was trying to develop the economy by helping both. There was a general impression that farmers had been favoured at the expense of fishermen. Enormous sums of money were being spent on the imports of agricultural and fish products.

Mr. Sabaratnam emphasised that for the economy to develop, the rate of growth must be at least 5%. Ceylon's rate of growth was not even 1%. Even this rate of growth was lacking among the fishing community: this could be seen if one compared the state of the fishing community with that of others. Seminars like this should focus on such matters.

Only about 30 societies were functioning well, stated Mr. Sabaratnam. Only through the Co-operative Movement could the fishing industry be developed. The Govt. was doing its best to help them to realise their objectives. He was sorry to learn that after the establishment of the Fisheries Corporation, fishermen had begun to experience several difficulties. Such institutions should be geared to the

needs and welfare of the fishermen. There was need for greater unity among members of societies. He pointed out that in some societies only the Executive Committee Members were active while the members were indifferent and apathetic.

Mr. A. Perumainar, Senior ACCD said that most of the fishery societies had failed to serve the fishing community because they had been set up for the wrong purposes. All members should realise their responsibilities and work wholeheartedly instead of being indifferent. Apathy had destroyed many a society. If they articulated their needs, the Govt. would endeavour to help them. Out of the profits, a portion should go to the society; this would help to strengthen the society. This in turn, pointed out Mr. Perumainar, would prove beneficial to the members.

He suggested that more seminars be held, and that youngsters be trained in modern methods of fishing. The Union could cure fish and send it to the South. There were several other ways in which they could develop. If they worked intelligently, they could develop the community. Mr. Perumainar also advised them to send their youngsters abroad for training in modern scientific methods and techniques. This would prove of incalculable value in the long run, he said.

Even if the Govt. denied them financial assistance, the Jaffna Co-operative Provincial Bank would help them, as it had in the past. This was the assurance given by Mr. R. Rajaratnam, President NDCF and Co-op. Provincial Bank.

Explaining the purpose of holding such seminars, Mr. Rajaratnam said that they were meant to disseminate co-operative ideals and practices. After recounting the history of the formation of the Union, and the trials and tribulations it had to face then, Mr. Rajaratnam said that people who had never been out at sea even for one day in their lives, had grown fat at the expense of the poor fishermen. He warned that in future their state might even be worse. The Fisheries Corporation's plan to get down trawlers would hit their stomachs. He advised them not to fall into the trap laid by the Fisheries Corporation to wean them away from their societies and the Union. Mr.

(Continued on page 3)

For Speedy Discharge and Safe Delivery

Jaffna District

Co-operative Harbour Services Union Ltd.

25, Front Street,

JAFFNA.

- STEVEDORES AGENTS
- LANDING CONTRACTORS
- FORWARDING AGENTS.

Why Fishery Co-operatives are Not Very Successful

(Continued from page 2)

Rajaratnam also deplored the fact that the Fisheries Corporation was spending so much on overheads by running a parallel organisation here when it could very well have appointed the Union as its agent for the sale of nets, fishing gear and tackle.

He also appealed to them to establish fishing societies in every village and to strengthen the already established societies. They should not think only of short-term profits. They should have full confidence in their Union: if there were any defects and shortcomings, they had the right to rectify them. If they developed their societies and the Union, they need not fear any one. He concluded by advising them to do their marketing through the societies and the Union.

Speaking on the 2nd day, Mr. Vernon Abeysekera, G.A., Jaffna, praised the hard work done by the fishing community in the district. They were battling against tremendous odds and he appreciated their problems, said Mr. Abeysekera. Their problems sprang from a large number of scarcities. The problems of fishermen differed from those of, say, cultivators. The main problem with cultivators was to teach them the latest scientific methods and techniques. The problems facing the fishing community were of a different kind: there was a shortage of fishing gear and tackle, there weren't sufficient mechanised craft and out-board motors and there weren't enough inland roads leading to fishery harbours. It was the shortage of nets and fishing gear that led to thefts. These shortages were tied up with the economy of the country. Nets and out-board motors were in short supply because the country didn't have enough foreign exchange to buy them with. Some motors were got down but they were not high-powered enough.

While expressing the hope that the fishing community would understand the difficulties of the administration, Mr. Abeysekera stated that they could not allow things to drift like this. A very large number of problems could be solved only in Colombo. If sufficient pressure was brought to bear on the centre by the periphery, these could be solved. While the Govt. had done something (the quota of outboard motors, the fishery harbour soon to be constructed at Myliddy were instances), there was a great deal more the Govt. could do for the fishing community. Mr. Abeysekera expressed regret that there were not better results to show within the last year. This was partly due to the insufficiency of staff at the Kachcheri. From next year, this would be remedied. Another officer of CAS Grade would be attached to the Kachcheri and fisheries would be one of his subjects. This would enable the pressure on the centre to be constantly kept up.

The power of the people must loom large if there is to be real democracy stated Mr. K. Nesiiah. Emphasising that

Colombo should not rule us, he said the time would come soon when every village would rule itself. The Co-operative Movement had a vital role to play in the development of this grass-roots democracy.

There was, said Mr. Nesiiah, more to a profession than merely amassing wealth through it. It was a means of leading a fuller life. A research-worker in England had stated that the reason why workers' children were generally unsuccessful in higher education was the 'moral and cultural poverty of their homes'. Wealth alone was not enough; culture was essential. Quoting Gandhi's dictum 'education for life, through life and throughout life', Mr. Nesiiah said that the aims of education were (1) the training of an individual for a particular job (2) training one to become a good citizen of society and (3) individual spiritual and cultural growth. A profession was a means of complete education.

Mr. Nesiiah advised the fishermen to see that the fish markets were kept cleaner. Conditions there should be more hygienic. They should avoid bargaining as it was a waste of time and energy.

He stressed that every worker was capable of a degree of higher education: only tyrants would deny them this right. There should be seminars on general educational themes, not only on co-operative matters. He concluded by appealing to the fishermen to improve themselves and the community through their profession.

Dr. Nihal de Silva of the Fisheries Dept. gave three reasons why the fishing industry had not progressed much in developing countries. The first was lack of sufficient capital. This could be overcome through the formation of fishery co-operatives. Another handicap was the wrong sense of values that prevailed in society. Thus the fishing industry was looked down upon as an inferior one. It must be impressed on our youth that fishing is in no way inferior to any other profession. It was certainly more honourable than taking to a life of crime. Fishermen were doing a service of great national importance: they were providing a rich source of food for the people. The notion that fishing was a dangerous and risky occupation was another reason why the fishing industry had not developed. With the compulsory adoption of safety measures, as in advanced countries, the risks could be minimised.

Dr. Silva appealed to the fishermen to pose their problems so that research-workers could help to solve them. He had been attached to the Research Section of the Fisheries Dept. for 12 years but very few fishermen had asked for his services. They were anxious to teach the fishermen the latest scientific methods and techniques so that they could use that knowledge and keep abreast of international standards in fishing. Through their Union, they could submit their problems and research workers would try to find the solutions for them.

It was disappointing, said Dr. Silva, to find that nearly 80% of the audience was well past middle age. Where were the young men he asked. He suggested the formation of Fishermen's Clubs, as had been done in the South. Unless youths were roped in, fishery harbours and ice-plants would prove useless.

Mr. K.S. Ponnuthurai, AC CD Jaffna West, emphasised that Co-operation was a panacea for all our social and economic ills. Nehru had said that Co-operation was very close to his heart because it was a way of life. Unity and hard work were essential if societies were to progress: mere talk would not do. A Savings Scheme was an absolute 'must' for all co-operative societies. Agricultural producers' societies had progressed because they had a Savings Scheme. That way they need not be too dependent on the Govt. for assistance. Mr. Ponnuthurai stressed that self-help was the basis of Co-operation.

He suggested that seminars be held monthly in every society: this would help to disseminate co-operative ideals and practices.

Quoting a couplet from the Thirukural, Mr. M. Mathibalasingham, ACCD Jaffna East, stated that two things were essential for human society to develop. One was human effort, the other knowledge. Seminars would be useless they spurred them on to greater effort. They should not allow divisions and splits to creep into their societies. They should be united and learn to stand on their own feet.

Summing up his impressions of the seminar, Mr. V.L.C. Pietersz said that it had made many things clear. It had taught the officials that they had a lot to learn from the fishermen. It had also shown that the fishermen have a desire to learn but they hadn't many opportunities. Seminars like this could be widely used to attain the primary objectives of organising the fishermen. It had also revealed what could be done by greater co-ordination. He had noted their needs and would explore ways of meeting them. The need for organising the fishermen, as distinct from the industry, was never so widely felt.

The same old chorus against the middleman was still being sung. But today the middleman was not merely the trader who gave loans: he had assumed much more subtle forms. Even organisations which were only worried about profits and not about the welfare of the fishermen, were middlemen. Official policies which disregarded the fishermen's welfare, smacked of the middleman's mentality. To protect themselves, the fishermen should organise themselves. But conditions were such, that spontaneous organisation was not possible. But with instruction, the fishermen could be made aware of their needs and organised to overcome their difficulties. While efficient guidance was certainly necessary, only if the society came from the fishermen themselves would it succeed, stressed Mr. Pietersz. It was a happy augury, he added, that the NPFCSU had organised

As I See It — by Jay

'DON'T'!

'Don't' was Punch's advice to those young men contemplating the plunge into matrimony. I should like to give the identical advice to all those hopeful young men and women who have applied to follow courses in journalism at the Junior Universities which are to be set up by the grace of Mr. Iriyagolle.

A newspaper reported the other day that most of the applicants were seeking to follow Journalism Courses. Perhaps the poor things are dreaming of becoming Malcolm Muggeridges or Kingsley Martins, assuming of course that they have heard of these names.

What could it be but sheer romantic illusions that impel these applicants? Perhaps they have been taken in by mantras like 'Facts are sacred; comment is free.' They'll soon find out that these magic incantations are strictly for the birds. To the press baron, no fact is too sacred to be ravished and freedom of comment is rigidly circumscribed by baronial interests. Perhaps the will-o'-the-wisp vision of a journalist as one at the heart of things, one who knows the news behind the news, attracts them. I'm afraid this is a pure myth. Apart from a handful of reporters who assiduously cultivate (and are in turn cultivated) by Ministers and other VIP's, the others are as much in the dark about what goes on in the corridors of power, as the man in the street (that mythical figure so beloved of journalists). The trouble with cultivating these big noises is that you become, unconsciously or not, His Master's Voice. And so it is good-bye to truth.

Both in Ceylon and elsewhere, newspapers are big business. Let no one make a mistake about that. And no self-respecting businessman, big or small, can afford to let idealists — with their heads stuffed full of such foolish notions as disinterested pursuit of the truth — take the bit between their teeth. The *raison d'être* of business is profit and the would-be journalist has, under the circumstances, to make up his mind whether he will serve Mam-

the fishermen of the Province.

Praising the seminar as a step in the right direction, he said it was astonishing to see fishermen who were thought unable to lecture and discuss, do so well. This was an indication of future possibilities and the 'seminar disease' was well worth spreading.

Referring to the credit problem, Mr. Pietersz said that it had been responsible for many of the besetting sins of fishery co-operatives. The official sector had used it as a bait to form the wrong type of societies. The hook, line and sinker had been swallowed by the fishermen and this had festered in the stomach of the societies. Credit facilities had misled fishermen into forgetting their greater interests for temporary benefits. The tradition of misuse had led to the suspicion that societies were organised for loans, not for genuine purposes. There was a great need to rationalise credit but, confessed Mr. Pietersz, they had yet to find a way of doing this.

mon or defiantly proclaim 'Non serviam'.

The life of the provincial correspondent is, if anything, worse than that of the hack in the city office. He has to depend for his news on the local panjandrum and if he dare offend them, he had better go into hiding. Even when he sends news, the 'poojari' at the other end, if he happens to be a particularly temperamental sub-editor, may well decide to spike it. So it's a kind of between-Scylla-and-Charybdis existence.

From the brief encounter I had with journalism, I pretty soon came to the conclusion that a dog's life is infinitely preferable.

But I'm sure that all this is not going to deter our budding journalists. Their planetary influences will be so malefic or they will have been so badly bitten by the journalistic bug that they'll want to experience all this for themselves at first-hand. I have only one bit of advice for them. Instead of trying to learn journalism from balding academics whose only connection with the profession is that they read the daily newspapers, it is far better for them to take the plunge straight away and join a newspaper. I have yet to come across a person who learnt to swim by merely reading manuals of instruction.

OASIS OR DESERT?

The English-educated like to think, following Sir Ivor Jennings, that Ceylon is a cultural desert. That is true as far as that class is concerned. We like to think that we speak and write better English than our neighbours in the sub-continent. But can we boast of a Tagore, a R.K. Narayan, a Mulk Raj Anand or a Kamala Markandaya, to name just a few? The bitter truth is that English has not become part of our flesh and blood, our bone and sinew.

But the position is different as regards Tamil. That doyen of Ceylon Tamil writers, Kanaga Senthinathan has compiled a guide to Ceylon Tamil publications in recent times, which makes this quite clear. There are any number of collections of short stories, poems and novels, apart from strictly religious works and text-books. I cannot honestly say that I have read all these works or that those I have read are absolutely first-class. But certainly they are promising and lead one to hope that if Eelam is not yet quite a cultural oasis, we shall soon make the desert bloom.

SEMINAR

A seminar of the Urumpirai — Urelu Multipurpose Co-operative Societies was held recently at the Urumpirai M.P. C.S. hall. Mr. V. Nalliah presided. Messrs. M. Ramanaathan, S. Linganathan, K. Mahalingam (Co-operative Inspectors), P. Selvaretnam and M. Ganapathy Pillai (NDCF representatives) participated in the discussions.

The value of shares, the need for share capital, the qualifications an executive committee member should possess, the functions of the executive committee, the amendment of by-laws, a Savings Scheme — these were among the main topics discussed.

Structure of Primary Consumers' Co-operatives

Introduction

Most business units start with a small beginning, but with efficient management may gradually start growing. The human tendency is always to try to increase one's business, as there are certain better economic results and great savings, which every large scale business yield. At every stage of development, one must find the right management. In this paper, I have drawn upon my personal experiences as an officer in the Consumers Co-operatives of Sweden, and also from my experiences in my capacity as a Lecturer and Chief Advisor to the Consumers Co-operatives in India and as well as my studies of the movement in other countries, mostly in Europe.

The Grocery Shop

In retail trade, like in any other business, a large-scale economy gives scope for better results, but the retail trade suffers from a natural limitation of growth, in that the distances which its customers are prepared to travel to reach their shop, to an extent, decides its size. As grocery is practically a daily trade, distance plays an important role in the customers' selection of the shop. Normally in a residential area, it may be possible for a shop to draw, 25 to 50 per cent of the customers, living less than 500 metres from the shop, and a smaller proportion of customers, living, say about 500-1000 metres from the shop. At the same time, we have to see that the turnover of the shop will be sufficient to keep it going. The general experience in India, point out that a shop should at least have a monthly turnover of £1,000 to 1,500, in order to be an economically viable unit. Even with a low retail margin, minimum costs of staff, personnel, accommodation and miscellaneous expenditure, shops with lesser turnover than this, will not be economical.

It is therefore a matter of necessity for co-operatives to have shops with large turnover. Fair prices, correct measures and weights and good unadulterated articles are the co-operatives' armory against the private trader. Co-operatives should prevent unnecessary rise in prices, due to local scarcity. At the same time they should aim at a profit that provides sufficient cover for reserves, investments and also provide for future development, besides allowing a small purchase dividend—the only real incentive for membership. And they have, in contrast to their competitors in the private trade, to bear the extra costs of democratic management, efficient accounts, governmental taxes, and last but not the least, the cost of member education. To be able to stand competition in these forms, there is only one way open for the consumers co-operatives, whether they be in Asia or Europe, that of running bigger shops with smaller percental costs than the private traders. We therefore, find that in all countries, where there are efficiently run consumer co-operatives, these co-operatives enjoy a higher average turnover than the private trader. And there is a marked trend to have bigger

shops, with larger turnover per shop. If today, in India, a shop with at least 400 member households and a turnover of £1,000 a month is the minimum, in Sweden, with easier transport and communication facilities, it may be 1,000 members, and a monthly turnover of £14,000 for a full fledged food hall. And the tendency in Europe is rapidly to increase the shop-average, both in membership and turnover.

Advantages and Disadvantages of Branch Pattern

The benefits which a consumer co-operative derive by adopting branch pattern, are very similar to those that flow from every large-scale business—that of better economic results to the society and the resultant benefits to its members. They are mainly due to:

1. Large scale purchases and the consequent reduction in purchase prices, reduced costs of transport, storing and handling charges. A central godown to be in charge of pre-packing of goods—ensures better packing and uniformity for all branches.
2. A society with several branches can offer better service to its customers, by well-developed layouts and fixtures, and a smooth work organisation in the shops, which is centrally planned and supervised.
3. A system of centralised accounts and office work ensures accurate and up to date

figures for the management, besides reducing costs of book-keeping, control and other administrative duties.

4. Larger the business, more are the opportunities for the quick rotation of the working capital, within a certain period, which means lower capital expenses.

5. And last but not the least, branch societies can afford to have on their staff, highly-skilled and specialised officers. Wider opportunities for promotion of staff, which will naturally attract better staff, in lower grades also. The society is also able to give sufficient staff training etc.

These are the broad principles accepted, both in theory and practice, by consumers co-operatives. The monetary benefits that accrue from some of these principles are easily gauged, but not so in others. But the results are obvious.

The disadvantages of branch pattern are mostly the difficulties which beset the organisation and management of any growing business. In a larger society it is essential to have skilled officers—as mentioned in point 5. A larger organisation demands better supervision at every point, with more and more power being delegated from the Board to the General Manager, and he in turn delegating it to his departmental officers.

A large branch society also necessitates local branch meetings for the members and also the election of local advisory branch committees. The general meeting for the society must be a representative body,

elected by the members, in the local branch meetings. This representative general meeting, should in its turn, elect the directors to the Board of Management.

One important argument against branch pattern is, that it does not give the same direct democracy to the members, as the small independent primaries, where the members actively participate. The members of the Advisory Branch Committee may feel themselves less powerful, compared to their counterparts, on the primary boards. But a branch society, with a limited number of branches, and a constitution of the type drafted above, will by its sheer better economic results, provide better scope for member education, than the small uneconomic primaries, and thereby giving to the individual members a better understanding of the conduct of business, and a closer feeling of membership. It is our experience in Europe.

Number of Shops

It is our experience both in Europe and India, that a primary society beginning with one shop, may open branches, but very seldom more than 4-6 branches. The same thing applies to private firms also. The reasons for this limitation are obvious. Running a business of four to six branches may be feasible, in a one-man management, whether the manager be a private trader or a manager of a co-operative society.

HERMAN LAMM

Chief Consultant, Central Institute of Management for Consumers' Business

It is obviously at this stage, that the need to change the pattern of management, arises. If there are more number of branches, then there will have to be a special officer to inspect and supervise the branches, another to manage the purchases, transport and storages of goods, a third to run the office and control accounts, and very soon, a fourth to look after personnel management and staff training, member education, publicity and other public relations. It is here that a one-man management is face to face with a limitation, and has to change over to a management of four to five officers, including the general manager. When the society has reached this stage, it may as well develop into a full-fledged branch society, with specialised officers.

But that is not the only problem. A full-fledged branch society, with eight to ten shops and with divided management, is often found to be too small to afford this developed management. Ten years ago, when investigating the structure of societies, it was argued in the British co-operatives, that no society, if it is to be efficient and economically sound, should have less than 15 grocery branches, to be a fully viable unit. Similar conclusions have been arrived at in other European countries also. Even in India, today we find that a branch society, with less than 15 branches, is unable to utilise to the maximum the advantages of branch pattern.

A society with 15 branches may still be weak, when it comes to the question of mak-

ing purchases—its bargaining power will be less, if it stands alone. Therefore, all over Europe, the big bulk of co-operative purchases are made through the National Wholesales, one in each country. And even in India, in 1965 the tendency among the growing co-operatives, has been to have Federations at state-level and one over-all national federation, for centralised purchases and co-operative production.

Implementation of Branch Pattern

In Europe, the branch pattern was introduced, step by step, by the normal growth of certain primaries; but later on experiencing the advantages of branch pattern, the small societies voluntarily amalgamated into large branch societies. The National co-operative organisations found it necessary to divide the whole country into regions, each region viable for a branch society.

It also took up the task of educating and persuading the small societies to further amalgamations. The policy in several European countries, has been to provide one society each for the bigger towns, by amalgamating the primaries. While this development took quite some years, the national wholesale, in the meantime took the decision not to recognise any new primaries in these towns, as its members.

In India, the Government

sponsored scheme of consumers co-operatives (1962-63) was built mainly upon the principle of a federal pattern, with independent primary societies, affiliated to the local wholesales, one for each town. Since then, government policy has been changed in 1964-65, to the full acceptance of branch pattern. It may be possible for the government in India to influence the societies, to some extent. But the primary societies that are already built on the federal pattern, may resist the implementation of the now accepted branch pattern. Easy amalgamations may sometimes be possible. But it is essential that the federal wholesales, by intensifying their services to the primaries, must offer them a sound ground and practical arguments for these amalgamations. Even in a federal pattern, steps may be taken to centralise all purchases through the wholesales, to pool the financial resources of the primaries day to day with the wholesales, and allow the latter to organise sales campaigns on behalf of the primaries, by central advertising and centrally printed posters etc. Even staff training and member education should be left to the central wholesales. Thus, the wholesales should serve the primaries, as to convince its members that there is real ground for amalgamation and converting the primaries into branches.

Integration

Integration—horizontal as well as vertical—are often strongly advocated in business. The grocery branches—discussed above, are typical

examples of horizontal integration and its necessity.

Another way of effecting horizontal integration is to take up other types of retail shops in the same area, but here we should mostly restrict ourselves. It has been the experience of consumer co-operatives in many countries, that they were successful so long as they traded in essential goods and catered to the daily necessities of their customers, but had to run into grief when they started trading in other consumer goods, without sincere planning. The grocery shop, dry food and toilets, have been the fundamental commodities of consumer co-operatives. Other daily food articles like dairy products, bread, vegetables, fruit, meat and fish have been complementary articles, sold in the beginning in separate shops, but later on combined in big food halls. But articles like cloth, footwear, drugs, crockery and furniture have often become economically dangerous to societies which introduced them. It may look natural and even justifiable from the members' stand-point, to afford them facilities to buy all their requirements of consumer goods, from their own co-operative shop, but sound business has to be built on cold facts. Just as the co-operatives have shown their ability to serve their members by selling cheaply, only when the societies have large grocery shops, numbering 15 or more, similar rules will have to be applied, while supplying the members' wants of other consumer goods. It is mostly not advisable to introduce these other articles in the grocery or the food shops.

Besides, for a society with, say 15 or more grocery shops, there may be business only for one, or at the most two shops of footwear, drugs, crockery or furniture or a combination of them. Therefore, in many European countries, the tendency is to centralise these trades—even the retailing, for the entire country, handled by special combines, led by the National Consumer Wholesales.

In India, the experience so far, has been that grocery shops and cloth shops, with a restricted assortment of articles of quick rotation, have been successful. Only institutional societies, attached to big factories or governmental offices with a membership running to several thousands, have been successful in handling this type of trading in other goods.

Vertical integration is also important in business. This can be effected by the branch society, not only making up central purchases, from the real source of supply, but also setting up small processing units, such as small mills, bakeries, dairies, as well as its own departments for grading, cleaning and prepacking of foods. National wholesales should make bulk purchases and large scale production. Some of the processing activities may also be centralised to secure efficiency in economy.

It is sometimes argued that in the co-operative pattern production and processing of agricultural articles, should be mainly undertaken by agricul-

(Continued on page 6)

Tourism and the Co-operative Movement

Tourism is playing an ever more prominent role in the world economy, in the social sphere of international human relations, and even in the national economies of some countries. This makes it an appropriate object of attention for the co-operative movement.

It is gratifying, therefore, to report a most encouraging response to the circular letter sent by I.C.A. to member organisations asking for information on co-operative travel facilities and accommodation.

From the replies it is clear that in a number of countries (Australia, Austria, Belgium, Czechoslovakia, Denmark, Finland, France, United Kingdom, Holland, Iceland, Italy, Japan, Norway, Poland, Sweden, Switzerland and the United States) there are well-established and in some cases flourishing co-operative travel and tourist services. These include package tours, group tours, individual and business travel by train, boat, plane or coach, car hire, seat reservations, baggage and personal accident insurance, and assistance with passports and visas. Every interest and taste is catered for. Practically all the co-operative agencies work in close co-operation with the railways of their countries, the International Air Transport Association (IATA) and other international transport organisations. Most are affiliated to the International Federation of Workers' Travel Associations.

The replies also revealed that co-operative travel agencies are more and do more than can be expected from ordinary travel bureaux. They devote a great deal of time and energy to enabling the masses of ordinary working people to travel and enjoy their holidays, and to present the work and achievements of their co-operative movement to co-operators and other visitors from abroad.

Holidays for Everybody

The days are gone when the glorious sunshine of the French and Italian Riviera and the other holiday resorts and spas were the preserves of royalty and the very rich. Not many decades ago, factory hands, miners or transport, shop and office workers could not afford holidays abroad or even at home. Many in Britain even found Blackpool, Brighton and Bournemouth beyond their means. Workers in other countries were similarly situated. Paid holidays were unknown, and those who earned a little more or did enjoy some paid leave spent their vacations at home, or with friends or relatives on farms.

Today millions of workers spend their holidays at the seaside or other holiday resorts in their own countries, and an ever growing number go abroad. But because of the great expense involved in travelling and hotel accommodation, a vacation away from home is still an unattainable luxury for many workers, especially those with families.

Hence it is encouraging that co-operators in a number of countries are devoting a good deal of attention to this problem.

The Danish People's Holiday Association (Dansk Folks-Ferie) was established in 1938 when a law concerning holidays was passed by the Danish Parliament. The trade unions and Workers' Educational Association took the initiative, but later the co-operatives began to give their support. Health insurance societies and cultural organisations joined in, as did the employers' association.

There is no membership of Folksferie. Its object is to assist the common people in finding good holiday accommodation and resorts; also to help visitors from abroad to spend an enjoyable holiday in Denmark. Every Danish citizen is entitled to holiday accommodation if there is room.

The building of holiday centres is subsidised by the Ministry of Social Affairs, municipalities, private firms and organisations. Bungalows for four, five or six persons may be rented by the week, and when there are more applicants than available accommodation, the allocation is decided by drawing lots. The D.F.F. takes foreign bookings in its modern bungalows before the 15th June and after the 15th of August each year. Between these two dates all bungalows are reserved for Danish citizens and are allotted to families with children at a price lower than the normal charge.

The Swiss Holiday Fund, REKA, was set up jointly by employer organisations, trade unions and co-operatives to

provide its 240,000 members a way of systematically saving for holidays. Members can buy travel stamps and travel vouchers at discounts of 5 to 20 per cent in co-operative shops and large Post Offices; these are accepted by all transport carriers, by most hotels and many holiday homes. In 1965 stamps to the value of 15 million Swiss francs were sold, effecting a saving to members of about 7½ million francs.

In France, the co-operative movement has taken together the efforts of government and a large number of specialised organisations into what is rapidly becoming a true co-operative holiday and travel sector. Some years ago the Federation Nationale des Co-operatives de Consommation founded the National Leisure Committee (Comite National des Loisirs) for the purpose of uniting under one umbrella various co-operative organisations and other federations associated with the official movement known as Social Tourism. This is a programme for making recreational and holiday facilities available to the broad masses of people who could otherwise not afford a vacation away from the cities.

At the apex of Social Tourism is the governmental Commission for Tourism which administers various government subsidies and makes proposals in this sector for purposes of the national Plan. The commission helps finance facilities for winter sports, sea-side amusement quays, heated swimming pools, etc. It also encourages an expanding programme of Family Holiday homes, villa-

Family Holiday Homes

Family Holiday homes are usually hotels with restaurant and child-care facilities and recreational equipment. Prices are low, but guests clean their own rooms and help a bit in the kitchen. Family Holiday villages are clusters of individual cottages. Some are operated on the same basis as the holiday homes; in others lots are assigned in advance for sums covering costs minus municipal or Departmental subsidies. On these lots families are permitted to build private cottages with a choice of a few standard types of construction. In return for this privilege the families agree to help construct a community hall with recreational rooms, bath facilities and a kitchen. Also the association has the right to acquire the cottages under certain conditions, and to rent out cottages to other families when they are not occupied by the owners.

Family camp sites offer much more than the usual sanitary facilities and snack bar; there are baby-sitters and creches, restaurants and sports equipment. Reservations are made for a specific period of at least twelve days and families agree to exchange facilities.

There are now close to 300 youth hostels with over 80,000 members, two-thirds of them students, and 45 more are included in the Fifth Plan.

A major problem that con-

fronted the National Leisure Committee in its efforts to promote development of social and cultural leisure activities were related to finance. Although the Commission for Tourism makes available loans and subsidies covering up to 60 or 70 per cent of the funds required, the balance has to be met through self-finance. All too often, inability to raise this balance has meant forfeiture of the opportunity to make use of state finance.

It was this financing problem that prompted the recent creation by the National Leisure Committee of the Co-operative Union for Leisure Equipment (UCEL). The primary purpose of UCEL is to make investment projects in holiday facilities attractive to financial organisations. This it hopes to accomplish in three ways. One is the setting up of a mutual guarantee fund with participation by interested financial organisations including co-operative central banks, credit and insurance societies. Another is to ensure maximum utilisation of equipment financed by such investments by arranging for joint use of facilities and exchange of equipment between the various organisations involved. And the third is to make available to all groups interested in Social Tourism technical advice and research designed to increase the efficiency of their operations. The UCEL has already presented to the Commission for Tourism plans for a Family Holiday village providing 450 beds, and a Family Holiday camp of 150 beds; and consideration is being given to sev-

eral additional Family Holiday centres.

"The Holiday Fellowship" in Britain, founded over 50 years ago, is a non-profit society owned and controlled by its members whose object is to encourage and provide for the healthy enjoyment of leisure and love of the open air; to further the interests of education, culture and physical recreation; to promote social and international friendships and organise holidaymaking and other leisure activities.

Getting Acquainted

An important task undertaken by many co-operative travel agencies is to arrange special tours for co-operators from abroad to co-operative establishments in their own country.

The co-operative travel agencies in Finland, apart from offering tourists the pleasure of a thousand lakes, vast forests and the excitement of logging and timber floating, specialises in organised educational trips for co-operators and others to inspect some of the magnificent achievements of the Finnish co-operative movement, its educational centres, its large agricultural and forest producers, industrial plants, dairies, slaughterhouses, wood processing factories, sawmills, etc.

The Italian co-operative movement arranges study tours abroad designed to acquaint co-operators with the methods and experience of co-operators in Switzerland, Scandinavia,

Poland, Czechoslovakia, the USA, the Soviet Union, Germany and other countries.

The Foreign Tourist Office of Gromada, which is affiliated to the Central Agricultural Union of "Peasant Self-Aid" Co-operatives in Poland, organises tours to places of historical and cultural interest and caters for all kinds of recreational needs—anglers, hunters, horse riders, yachtsmen, mountaineers and skiers. It also specialises in organising group tours for foreign tourists who wish to become acquainted with the achievements of the Polish co-operative movement.

Co-operative Travel is Big Business

The American Travel Association (ATA), which is a member of the Co-operative League of the USA, has included in its 1966 European tour participation in the ICA Congress to be held in Vienna in September.

ZURK (Zen U-Rev-Kanko), the travel agency of the Federation of the Transportation and Agricultural Co-operative Unions of Japan, emphasises promotion of "Industrial Tourism" intended to improve the life, culture and health of the Japanese people, to cultivate friendship among the different strata of the population and to increase productivity.

Some of the co-operative tourist and travel agencies have come into being comparatively recently and still have many hurdles to overcome. Others however are already playing a leading role within their country.

REKREA, the co-operative travel agency of Czechoslovakia, owns 460 hotels and also car camps and log-cabin camps located in the mountains and beside rivers and lakes. The travel agencies of the co-operative movement in Finland operate a large number of the best hotels in the country, numerous licensed and unlicensed restaurants and holiday places in the country ranging from the small cottages to entire villages. GROMADA, the Polish co-operative tourist organisation, has a first class hotel in Warsaw, numerous camping places and other accommodation.

In Sweden, RESO, the travel organisation of the Swedish co-operative and trade union movement, is the largest hotel and travel organisation in the country. It operates 40 travel bureaux and over 20 information offices and embraces more than 80 large non-profit organisations as shareholders. RESO hotels are found all over Sweden, in cities as well as holiday resorts. Under RESO Village Holiday scheme, vacations can be spent in farmhouses in Southern Sweden, fishermen's cottages by the Baltic or lumbermen's cabins in the North. KESO also operates an international holiday resort with an hotel, restaurant and villas on the Italian coast 125 miles north of Rome.

Popularis Tours, established and supported by the co-operative and trade union movements of Switzerland, is one of the most important travel bureaux of a very tourist-minded country. The business administration for "Airtour Suisse", an organisation of some 40 Swiss travel agencies, has been vested in Popularis. It has its own holiday village on the Ligurian coast.

In Great Britain, the Co-operative Travel Service has 34 branch offices and a large network of agents throughout the country. As a member of the Creative Travel Agents Conference, it has played a major role in conjunction with several other travel companies in producing, programming and marketing 'The Package Tour', thereby bringing holiday travel within the reach of the ordinary man. 'Galleon Holidays', the trade mark of the Workers' Travel Association, has offices in London, Manchester, Glasgow, Birmingham and Bristol and a chain of guest houses, hotels and holiday centres in England and Scotland.

Tourism and the Developing Countries

Regrettably, the replies from member organisations to the ICA circular letter show that co-operatives in Asia (except Japan), Africa and Latin America lack the organisation, capital and facilities to show visitors the beauty of their countries, their cultural heritage and their folk art. Of the member organisations, the following stated that they have no travel or tourist agencies: Cyprus, Egypt, Greece, India, Ireland, Malaysia, Nigeria, Pakistan, Persia, Roumania, U.S.S.R. Some of these are served by national tourist organisations which receive state support, and most have privately owned travel agencies.

(Continued on page 6)

Tourism and Co-op. Movement

(Continued from page 5)

In 1964, twelve countries produced 82 per cent of total world tourist expenditure and received 65 per cent of all tourist receipts. Tourist arrivals also show a marked disparity between the developed and the developing regions; this is clear from the following figures for 1964 supplied by the International Union of Official Travel Organisations (IUOTO):

Asia and Australasia	2,000,000
(24 countries)	
Africa	1,600,000
(13 countries)	
Latin America and Caribbean	4,000,000
(16 countries)	
Europe	77,000,000
(27 countries)	
Middle East	2,100,000
(8 countries)	
North America	19,000,000
(2 countries)	

TOTAL 105,700,000

In 1964, 29 countries in Europe and North America had 96 million arrivals; 61 countries in the rest of the world had only 9 million.

Inability to exploit the full contribution which tourism is surely capable of making to development of emerging countries is unfortunate in more than one respect. It deprives these nations of one of the potentially most effective means of earning their own way in the world. Equally serious, perhaps, it means a missed opportunity of making it easier for people from Europe and America to become better acquainted with the people of these countries and with the problems they are facing. And in terms of sheer pleasure and recreation there can be no doubt that Africa, Asia and Latin America have a great deal to offer the tourist by way of novelty, sunshine, open spaces, scenic beauty and ancient monuments and cultures of much historical interest—to say nothing of respite from the din, dirt and bustle of the city.

All of which raises the challenging issue as to what co-operators might do in the way of financial, administrative and advisory support to the development of tourism in less advanced economies, not as a charity, but on sound business principles.

Is it too Utopian to envisage, for example, investment by a Western co-operative movement in co-operative hostels or camp grounds in an African country? Or help via the ICA in recruiting co-operative experts from an industrialised country to advise on the setting up of a co-operative tourist agency in Pakistan?

Prospects for Co-operative Tourism

An estimate made by the International Union of Official Travel Organisations (IUOTO) shows that the annual world expenditure on domestic and international tourism in 1964 was about \$53,000 million or 5 per cent of total expenditures. The share of domestic tourism was estimated at \$40,000 million. During the 1950—1963 period, receipts from international tourism increased by 331 per cent (\$2,100 million in 1950 and \$9,052 million in 1963). Foreign tourist arrivals during the period increased by 259 per cent (from 25,281,400

arrivals in 1950 to 90,863,900 in 1963).

These are impressive figures, but they are only a beginning. Tourism is already big business and it is on the threshold of a breathtaking expansion.

At the same time co-operators all over the world are considering structural changes designed to enable them to take advantage of "growth" sectors of the economy.

The response to ICA enquiries on co-operative tourist facilities has convinced us that this offers one of the most exciting possibilities for co-operative expansion. There is no foreseeable limit to the prospects opened up by the international character and contacts of the world co-operative movement.

The movement has already demonstrated that it can play a major role in helping to ease many of the ordeals connected with travel—worry over visas, passports, transport, reservations, itineraries, and the like. There is far more to be done in the campaign to bring healthful and enjoyable holidays within reach of the ordinary co-operator.

Well Placed

Also it is clear that no other kind of organisation is as well placed as the co-operative movement for bringing together peoples of various nationalities and making it possible for them to get acquainted with each other. Co-operators the world over have more in common, and less that divides them, than political parties. People of different or even similar religions or political persuasions often do not want to mix because of conflicts that divide them, but a co-operator from Manchester, Brussels, New York, Paris, Rome, Warsaw, Lagos or Tokyo will readily mix with a co-operator from any other part of the world.

Indeed, what could be more appropriate than tourism for giving expression to the basic principles and traditions of the co-operative movement—human understanding, brotherhood and self-help? Why not encourage Finns and Poles, Russians and Americans, Arabs and Israelis, Africans and Swedes to meet in Hyde Park, in Rome or Paris, on the Riviera or on the lakes and in the forests of Northern Europe?

The world has some wonderful rivers. Perhaps a group of co-operators from Russia, Germany and France might organise a river tour along the Mississippi, or co-operators from North and South America might cruise down the Volga—or the Ganges, Nile, Zambezi, Rhine or Danube.

Instead of a "Hilton" in every important city, the world co-operative movement might have its "Robert Owen" or "Rochdale". It could be a posh hotel, or a bungalow, or even a camping ground. But it would bear an international co-operative insignia, and it would be co-operatively owned and operated. It might start as a symbol, but it could end as a thriving co-operative enterprise.

International Community

The international community has fully realised the economic and social importance of tourism and travel, and the

EDUCATION ESSENTIAL

If the Co-operative Movement was to be cleansed and purified of its defects and irregularities, educating the members was essential.

So said Mr. T. Kandaswamy, ACCD Jaffna South, inaugurating the seminar of the Pallai—Vannankerni multi-purpose Co-operative societies, held at the Pachchilapalli M.P.C.S. Union premises.

Continuing, Mr. Kandaswamy said that most of the shortcomings of the Co-op. Movt. could be attributed to members' ignorance of co-operative principles. The best way to educate co-operators was by holding seminars on various aspects of co-operation. This should be done at regular intervals in different parts of the area. Seminars were the best way of educating members.

Mr. S. Sinnathurai, President of the Vannankerni—Thambakamam M.P.C.S. presided.

Mr. M. Ganapathipillai, N.D.C.F. representative explained the by-laws of multi-purpose co-operative societies. Messrs. P. Selvaratnam, Administrative Secretary NDCF, V.S. Ramanathan HQL, P. Subramaniam Range Co-op. Inspector and V. Rasasunderam, Secretary of the Pachchilapalli MPCS Union participated in the discussions.

Mr. Senathirajah proposed a vote of thanks.

Foundation Stone Laid

The D.R.O. Thampalakamam, Mr. S. Sivathan and Mr. M.K. Sellarajah, President MPCS Union, laid the foundation stones for the new building of the Valarmathy M.P.C.S. This was preceded by a religious ceremony.

The new building which is to come up at the 13th milepost, Thampalakamam, will cost Rs. 15,000/-

International Co-operative Alliance has now taken positive steps to make known the tourist, travel and accommodation facilities offered by the co-operative movement. The world co-operative movement might therefore give thought to how it should utilise its existing international contacts and organisation to promote tourism at home and abroad.

This might even lead, eventually, to the creation of an ICA auxiliary body concerned with tourism along the lines of existing committees on banking, insurance, agriculture, technical assistance, housing etc. Or why not an international tourism co-operative designed to co-ordinate the activities of existing co-operative travel agencies, to ensure the widest possible exchange of information and experience and to stimulate expansion in this field?

Whatever else the world co-operative movement may decide to do with respect to travel and tourism, it is hoped that ICA member organisations and their press will give the widest publicity to the ICA register, shortly to be published, on travel, tourist and accommodation facilities offered by co-operative travel agencies. This is at least a beginning.

—ICA Journal

Structure of Primary Consumers' Co-operatives

(Continued from page 4)

tural co-operatives. But it is wrong to create such an ideological barrier. Production and processing should be undertaken by the one, which does it most economically. Just two examples: that of sugar factories being mostly built in the supplying areas and run by agricultural co-operatives, and bakeries, mostly situated in consumer areas and run by consumer co-operatives. In most of these processing trades, the pattern varies from area to area, and from country to country. Consumer co-operatives and farmers' co-operatives have no doubt common goals, in that they both aim at stabilising the market and reducing the middlemen, but so far as processing activities are concerned, they compete with each other, as both realise the benefits of vertical integration, and want to reap its fruits.

Summing Up

Horizontal integration through branch pattern and vertical integration through bulk purchases and production, are essential for co-operatives, to secure efficiency in business and thereby serve their members in the best possible manner.

The structure to be adopted in primary consumer co-operatives raises many controversial issues; in order to shorten this introduction, I have here in my paper given my personal views, and invite seminar discussions on the same.

(A Paper read at the Regional Seminar held at Nuwara Eriya.)

JFA ELECTS OFFICE-BEARERS

The Annual General Meeting of the Jaffna Football Association was held on 4-12-66 at the Central College Hall with Mr. E. Sabalingam, the President, in the chair. Representatives of clubs and associate members were present.

After the confirmation of the minutes of the last Annual General Meeting and the adoption of the Annual Report of Activities and the audited Statement of Accounts, the following office-bearers were elected for the ensuing year.

President:—Mr. E. Sabalingam (re-elected)

Vice-Presidents:—Rev. Fr. T. A.J. Mathuranayagam
Rev. Fr. Bennett Constantine

Mr. P. Selvaratnam
Mr. P.A. Thambinayagam
Mr. N. Devabalasunderam
President, Public Services Sports Association

Hony Secretary:—Mr. N. Mahendrarajah

Hony Asst. Secretary:—Mr. S. K. Sebestiampillai

Hony Treasurer:—Mr. M. Julius

In addition to the above office-bearers Messrs. J.A. Ratnasingham, A. Sebestiampillai and eleven representatives of affiliated clubs were elected to the Committee of Management. Mr. Hudson Selvarajah was elected Hony Auditor.

Mr. A. Anthony proposed a vote of thanks.

Tributes paid to Co-op Officer

Glowing tributes were paid to Mr. K.S. Ponnuthurai, AC CD Jaffna West at the Annual Training Class of the Tholpuram-Moolai Co-operative Credit Societies' Union, held on 3-12-66 at the Pannakam Meihandan High School Hall.

Mr. M. Ganapathipillai, President of the Union, said that it was very difficult to find officers of the calibre of Mr. Ponnuthurai. He had rendered invaluable service by helping to develop the Co-operative Movement in that area. Such officers were an asset.

Mr. K.S. Ponnuthurai AC CD, appealed to co-operators to clean up their institutions and eradicate the defects and irregularities which were hampering the development of the movement. Members should consider their institutions sacred. They should be men of character, upright and honest.

Mr. Ponnuthurai stressed that co-operation was a panacea for all our social and economic ills. We were living in a world of problems: we should know what is happening around us and be prepared to meet the challenge of the times.

He appealed to the members to take a keener interest in cultivation. Loans amounting to Rs. 1,600,000/- had been distributed this year to societies in the Jaffna West division, for cultivation purposes. There was a bright future for cultivation and members should strive to improve their methods of cultivation. The Co-op Movement was the only source from which members could obtain loan facilities.

Responsible members should come forward to serve on the committees. Autocracy had no place in the co-operative Movement. Everyone should be treated equally. Badly-managed societies should be either mended or ended.

Mr. Ponnuthurai also emphasised the need for co-operative education. Seminars and study classes were a means of disseminating co-operative ideals and practices. Through these methods co-operators could be educated to their responsibilities.

Messrs. P. Selvaratnam, E. R.P. Benjamin and A. Veerasingham also spoke.

40th Annual General Meeting

The 40th Annual General Meeting of the Tholpuram-Moolai Co-operative Thrift and Mutual Benefit Insurance Society was held recently with Mr. E. Thambiah, J.P. in the chair.

The following were elected office-bearers:

Mr. E. Thambiah, J.P. President
Mr. C. Paramalingam Vice-President
Mr. C. Karthikeyar Secretary
Mr. S.K. Tharmalingam Asst. Secretary
Mr. P. Arumugam Treasurer

Messrs. A. Thaipalpar J.P., V. Aiyadurai J.P., S. Kandaswamy J.P., S. Sithamparapillai, E. Sannuganathan, E. Vaitilingam, V. Saravanamuttu, S. Arumugam, A. Velupillai, A. Veerasingham and S. Viswanathan were elected to the Executive Committee. Messrs. T. Mailvaganam and S. Ramalingam were appointed Hony Auditors.

A Dynamic Approach to Member Education :

Co-operative Study Circles

(Continued from our last issue)

A carefully selected and trained co-operative education instructor seems to be a logical candidate for this post. He would work closely with the district leadership on the one hand and with the village level workers on the other.

(7) Communication between study circles and the various tiers of organization is vital. This communication flows in both directions from the group to the organization and from the organization to the group. This is carried on by whatever means are on hand, but these channels need to be clearly defined and accepted by the leadership. Basic are the supplies of discussion materials fed in from various sources such as co-operative unions, the agricultural extension and the block information office.

Written communications of the groups appear in the form of minutes or reports of meetings which go to the local society and the block and district offices. From there these communications are directed to the organizations concerned and to those who are in a position to supply the particular information needed.

Procedure Followed in Typical Study Circle Meetings

Study circles within the society meet at a time and place suitable to the members. As a rule, the main topic to be discussed has been previously selected and materials have been delivered in advance to

are ready for action. A qualified person records the proceedings of the meeting.

(4) An action committee representing the managing committee and each of the groups may be needed, to plan the proposed action in greater detail. Proposals for action are referred back to the groups, then submitted to the co-operative society or other body, depending on the nature of the proposal.

(5) The date of the next meeting is announced and proposals for the program outlined. After the first few meetings the dates are usually established in a formal way, fortnightly or once a month or a given date or day.

(6) The program concludes with a short business meeting attended by the resource leader, the managing committee members and other leaders to evaluate this meeting and make any special plans needed for the next meeting.

(7) Reports of the meeting are sent to the proper officials.

Proposed Study Circle Technique Based on Experience at Raipur

Our experience in Raipur District suggests an effective approach to organizing study circles. The steps used are:—

(1) The day before the organization meeting the block development officer had led the progressive farmers of selected villages on a three day tour to see what villagers can do to help themselves. The block

time and place.

(8) The assembly agreed on several local problems that needed attention. Arrangements were made with the co-operative education instructor to prepare or secure and deliver suitable discussion materials on these problems a few days before the next meeting.

(9) The meeting adjourned.

(10) Our experience in both Ludhiana and Rajpur Districts indicates advantages in organizing several study circles at the same time. Villagers respond favourably to a larger development of groups and outside leadership can utilize its time more productively.

Getting the Whole Village Involved

In the course of his work with study circles the Deputy Director of Agriculture for Rajpur District made a notable discovery. In his own words: "We used to select a few progressive farmers in the village and get them to use improved farm practices so that their neighbours would see the benefits and take up the new practice. But, too often, these farmers who were pushed out in front were laughed at by their neighbours for trying something new. And when the new practices proved successful the neighbour resented being shown up."

"Now we have adopted the slower educational process through group discussions to get a substantial majority of the villagers to agree to use improved agricultural practices together. The whole village gets involved together so no one is ridiculed. Here is where the technique of study circles comes in handy. Small groups of cultivators of the village co-operative are formed where free and frank discussions are carried on. Everyone opens up. They learn and find out new things together. More members come in and form more groups. Together they decide to undertake improved agricultural practices without risk of embarrassment. They feel strengthened. They meet in their study circles and discuss until most of them are convinced."

"These groups make public opinion in the village. They even dare to oppose their conservative village leaders and succeed in helping themselves. Before introducing new practices to the villagers, we now prepare the way through study circles, and get the whole village involved."

Co-operatives supply Indian farmers with the basic essentials for increasing food production: credit, fertilizers, improved seeds, insecticides and marketing facilities. But cultivators are often tradition bound and hesitate to make use of these services. In India, increasing the production of food is a critical national need. People's education for action through study circles provides a dynamic technique for helping farmers to understand and make better use of their co-operatives. Through these same groups, farmers are motivated to make better use of agricultural know how offered by government extension agencies.

Study circles can be a potent means of making co-operatives a people's programme, not only in India but in other developing countries of the world.

Carl R. Hutchinson,
Adviser, Co-operative League—U.S.A.

the study circle leaders. The leader should be a member of the society and should be able to read. The materials should be appropriate to the interest and needs of the members, written in their local language and at their comprehension level, and should be conducive to action.

(1) The circles first meet together to listen to a brief preparatory talk by the resource leader, perhaps a village level worker, co-operative extension officer, co-operative education instructor, agricultural extension officer, or block development officer. This talk is directed to the topic of the evening and is designed to awaken interest, supply some basic information and focus attention on the leading questions for discussion. It should raise pertinent questions: not give pat answers.

(2) The circles assemble in their respective groups to review the materials and discuss the problem at hand. At this meeting the group secretary takes notes of the topics discussed, conclusions arrived at and any new problems which may arise in the groups.

(3) The groups reassemble. The group leader or Secretary of each group reports the findings of his unit. This is followed by general discussion on the problems, decisions and questions brought out in the small group meetings. The assembly chairman calls on the groups to express opinion as to what action needs to be taken as a result of the discussion or what further information is needed before they

development officer sent word to the villages an hour before the meeting asking the managing committee and other village leaders to assemble at the village centre.

(2) The secretary of the district co-operative union, the block development officer or the co-operative education officer opened the meeting by explaining the what, why and how of study circles (this took about ten minutes).

(3) The block development officer discussed with the group the desirability of having study circles in the village so more members can air their problems and express their views to their village, block and district leaders (this took about ten minutes).

(4) The organizer got approval of the gathering to form study circles.

(5) The organizer asked those to stand who would volunteer to serve as group leaders. Those who had been on the tour were first to stand. (The block development officer attached great significance to this tour, which was completed just before the villagers were invited to form study circles).

(6) While they were standing, the leader coached these volunteer group leaders on their duties and gave them simple instructions for selecting and working with their groups (this lasted about fifteen minutes).

(7) The organizer helped the assembly and group leaders to select a place and dates for future meetings. They all agreed to meet at the same

EARN AN EASY**RS. 150/- PER MONTH****JOIN YOUR LOCAL WEAVING CENTRE**

Handloom Sarees, Verties, Shawls, Table Cloth, Bed Spreads, Chairbacks, Handkerchiefs, Pillow Cases, Towels, Door and Window Curtains.

Available in lovely designs and enchanting colours at

Jaffna Co-operative Textile Societies Union,

10, CLOCK TOWER ROAD, JAFFNA.

Jaffna Supply Station Vahuppu Workers Co-operative Labour Society Ltd.

No. 10, 1st CROSS STREET, — JAFFNA.

First Co-operative Labour Society
to be
Registered in Jaffna.

CONTRACT UNDERTAKEN :

1. Handling and Transport in Jaffna Govt. Supply Station.
2. Stevedoring in Cargo ships.
3. Bottling of Arrack in Excise Warehouse.
4. Transport of Food Stuffs between Supply Stations.

THE THENMARADCHY M. P. C. SS. UNION LTD.,

'Phone : 896.

Kandy Road,
Chavakachcheri.

Visit our Hardware Section for your requirements of Building Materials.

We deal in :

ZAITON BRAND ROOFING TILES,
ELEPHANT BRAND ASBESTOS SHEETS,
HOUSEHOLD ARTICLES, TEXTILES, TRUCK
& CAR TYRES, LOTUS BICYCLE TYRES, ETC.

Town Smithy Co-op. Society Ltd.

(REGD. No. J/1316)

48, MANIPAY ROAD, — JAFFNA.

BUILDERS, CONTRACTORS, MANUFACTURERS AND
REPAIRERS OF ALL KINDS OF IRON & BRASS WORKS.
SPRAY PAINTING, WELDING AND TURNING
WILL BE UNDERTAKEN.

Metal and Mechanical Work executed at competitive rates

We are Contractors to the Government.

THE JAFFNA CO-OP. PROVINCIAL BANK LTD.

PAID UP SHARE CAPITAL	...	Rs. 191,495-00
STATUTORY RESERVES	...	„ 234,935-66
OTHER RESERVES	...	„ 368,373-32

FIXED DEPOSITS

Interest on Fixed Deposits for 3, 6 & 12 months is paid at the rate of 1%, 2%, and 3% respectively. On Deposits for 5 years and over and on Deposits for 10 years and over the rates are 3½% and 4% respectively.

SAVINGS DEPOSITS

Interest at the rate of 2½% is allowed on Savings Deposits. Arrangements can be made to withdraw monies from this account daily.

PAWN BROKING

Pawn Broking is done at all our Branches. The Rate of interest charged is 9%. Repayment by instalments is allowed.

Branches :

Jaffna—Paranthan—Chunnakam—Point Pedro—
Chavakachcheri—Chankanai—Kayts—
Vali East (Averangal).

Head Office :

59, MAIN STREET, JAFFNA.

Colombo Newsletter

SEMINAR ON
CO-OP. INDUSTRIES

Industrial Co-operative Societies and Unions should merge with the Co-operative Department so that there will be better supervision of these units by the Assistant Commissioners of Co-operative Development in the district.

This was stated by Dr. W. Dahanayake, Minister of Home Affairs, at the seminar on Co-operative Industries held at the Co-operative Federation Hall at Kollupitiya, recently.

The Minister said that while appreciating the large volume of work involved in the audit and supervision of some 1,039 Primary Industrial Co-operative Societies and 33 Unions, he would urge them to make the maximum effort in creating a tradition for efficiency at audit and the detection of frauds in these industrial ventures.

The seminar was organised by Mr. D. A. W. Gunawardana, Assistant Commissioner of Co-operative Development (Small Industries) and was attended by 60 co-operative officers solely engaged in the audit and supervision of co-operative industrial societies all over the island.

The main subject of discussion was the evaluation of the results of the development of small industries in the co-operative sector. Mr. P. E. Weeraman, Commissioner of Co-operative Development, and Mr. P. H. P. de Silva, Director of Rural Development and Small Industries, addressed the seminar on the various aspects pertaining to small industries.

Prof. A. D. Bhora (Extension Services) and Mr. Divitia (Economic Research), both of the ILO and at present attached to the Small Industries Services Institute of Ceylon, too, spoke.

Pre-registration extension services, accounting procedure and audit of Small Industries Co-operative Societies, and the field experiences of officers were some of the allied subjects discussed.

WRITERS' CO-OP.

A publishing company run by writers in Kerala has become one of the biggest publishing and bookselling organisations in India. The Sahitya Pravarthaka (literary workers) Co-operative Society is a unique example of co-operation among writers.

It was founded in 1945 by 12 writers with the object of (1) eliminating the difficulties experienced by writers in publishing their works (2) guaranteeing fair royalties (3) conducting effective sales promotion and (4) stabilising the writing profession.

Today this writers' co-operative, popularly known as SPCS, is one of ten big co-operatives in India. It started with a subscribed share capital of Rs. 120. Today 391 writers are members of this society and the subscribed share capital is Rs. 542, 975.

In 1950 the society published its first book—a collection of stories by Thakazhi Sivasankara Pillai, author of the

From: C. K. RAJENDRA

well-known Malayalam book "Chemmeen", which has been translated into over a dozen foreign languages under the sponsorship of UNESCO.

So far, the society has published 1,800 books and has paid royalties to writers amounting to Rs. 1,050,000. The total number of copies printed is over 2,600,000 and the costs involved are about Rs. 5,000, 000.

INDIAN CO-OP. REFORMS

The Government of India has accepted in full the recommendations of the Committee on Co-operation headed by Shri Ram Nivas Mirdha for streamlining the co-operative movement. Its terms of reference were:—

1) To lay down standards and criteria by which the genuineness of co-operative societies of various types may be judged and to suggest measures for weeding out non-genuine societies and preventing their registration.

2) To review the existing co-operative laws, rules and practices with a view to locating the loopholes which enabled vested interests to entrench themselves in co-operative institutions and recommend measures—legislative as well as administrative—for the elimination and prevention of such vested interests.

3) To examine the factors inhibiting self-reliance and self-regulation in the co-operative movement and to suggest appropriate remedies.

One of the major recommendations has already been implemented and the others are being implemented in stages. The Government has already initiated action to ensure that the co-operative structure consists of viable units.

The co-operative movement, the committee states, offers an organisation most suitable to protect the small man from exploitation by the powerful and the rich. It is an instrument for promoting social justice. This should be clearly recognised in State policy and reflected in co-operative legislation.

Some of its recommendations are as follows:—

The problem of dormancy of a large number of agricultural credit service societies is very disturbing and quick action is needed to eliminate societies which have no chance of survival. A programme of revitalisation based on a survey of the potential for growth should be carried out quickly.

Admission to agricultural marketing societies should be restricted only to agriculturists. Traders in agricultural commodities should be ineligible for admission. Similarly, traders in consumer commodities should not be admitted to consumer societies.

Conscious efforts should be made by committee members to associate general members in the management of affairs of a society. Formation of sub-committees to which general members can be co-opted will be a helpful step in this direction. A sense of participation among the general members should be fostered.

PUNCHING-BAGS

It would not be proper to comment on the recent incident at Valvettiturai where army and police personnel are alleged to have been involved, as it is under investigation. But such allegations of army and police excesses have become all too frequent. Almost every month, one hears of such incidents. Surely, there can be no smoke without fire? The targets of this 'khaki' brutality are usually defenceless fisherfolk. It is time that the practice of using ordinary folk as punching-bags was stopped once and for all.

RELATIVITY

I was never strong in my mathematics but the stratagems of our taxi-drivers have not fooled even me. I was under the impression that the distance from one fixed point to another would always remain the same. But our taxi-drivers seem to be out-Einsteining Einstein. Distance seems to contract and expand (and, correspondingly so do the rates) according to the whims and fancies of each taxi-driver. Can't the Police do something about taxi-drivers' theory and practice of relativity?

The Jaffna Railway Station is another place which the Police should closely watch. The taxi-drivers congregated there always trot out the excuse that their cabs have already been booked whenever a short-distance passenger approaches them. The unfortu-

Audit should embrace a scrutiny as to how far the activities of a society conform to co-operative principles and to what extent the benefits of a society have accrued to the weaker or smaller members. In order that audit may be more objective and may provide a faithful indicator of the trends in the co-operative movement, it should be entrusted to an agency under the Government but independent of the Registrar.

Federal co-operative bodies should increasingly take more responsibilities for supervision of the activities of their primary constituents.

Adoption of the crop loan system by agricultural credit societies over the entire country is essential for meeting the credit needs of cultivators. An overall assessment of credit requirement, short, medium and long-term should be made.

As a logical culmination of a process that has been going on for years, steps may be initiated for setting up a National Co-operative Bank which would form the apex of the co-operative financial structure in the country. All finance to be provided by the Central Government as well as by the Reserve Bank of India may flow to the co-operative movement through this national institution. This will be a step in the direction of promoting self-reliance within the co-operative movement.

For the movement to develop on sound and healthy lines, utmost emphasis should be laid on the programme of Co-operative Education. It is essential that societies should contribute to the Co-operative Education Fund out of their net profits.

nate passenger has either to trudge home all the way, carrying his bag and baggage or fork out the exorbitant sum of money which the taxi-men demand to carry a short-distance passenger. The situation is particularly bad on nights when the Yal Devi thunders in far behind schedule. Of course there are a couple of policemen on beat duty but their presence so far has been more ornamental than functional.

TOO BUSY?

Apparently, the dispensers at the Jaffna Hospital are too busy to label the drugs they issue to patients or to give any instructions on when they should be taken, or how many. Anyone who has the guts to ask is brusquely told not to bother them. How different the treatment one receives at the hands of private druggists!

A friend of mine told me that once when he queued up to get his prescription dispensed he was asked to hold his hand out and the tablets were thrust into them. (Usually tablets are wrapped up in discarded sheets of paper filled with administrators' scrawls). My friend protested and was told to take it or leave it. He went straight to the MS instead. Only his intervention enabled my friend to get the tablets duly wrapped up.

I know of another case where the patient was not given some of the drugs, got a relapse as a result and had to be re-admitted to hospital not even a week after he had been discharged. The Specialist who attended on him wanted the matter reported to the MS, but the patient's relatives not wishing to get involved in further trouble, backed out.

I could go on multiplying instances but there's no need. It's not only some of the dispensers, some of the nurses, attendants and minor staff are not much better. Patients cry out for bed-pans in vain; some are not given any food for two or three days and no one seems to bother. All these people are ever ready to strike over grievances, fancied or real. But they don't seem to bother about their duties. If and when the 'dictatorship of the proletariat' comes, these shirkers will learn the lesson of their lives; for their sake, at least, I hope it comes.

WIDER ROADS

Jaffna's roads which were meant for the buggy-cart, are being widened to accommodate the double-decker. This should have been done very much earlier, but better late than never, I suppose.

CARD SYSTEM

The Jaffna Public Library is ushering in the new year with a new system of issuing books. The card system will replace the present one under which every borrower has to write down his name, the title of the book etc. So things are going to be made much easier for users of the Lending Library. As the proverb has it, 'தை பிறந்தால் வழி பிறக்கும்.'

LYING LOW

Now that 'Kunissa' has started patrolling the seas, net-thieves are lying low, I'm told.

SEMINAR

The best way of imparting co-operative knowledge to members is through seminars, said Mr. T. Kandaswamy ACCD Jaffna South, declaring open a Co-operative Seminar at Thunukkai, on 17-12-66 at the Mallavi Government Tamil Vidyasalai hall. Ten societies were represented at the seminar.

Mr. Kandaswamy further said that in the interest of co-operators it was necessary that they be well versed in co-operative principles. Otherwise the Movement would not flourish. Seminars should be held more frequently all over the D.R.O's. area.

Mr. M. Rajaratnam D.R.O. Thunukkai speaking next said that everyone should contribute his share to the development of this area. The economic conditions of the peasants could only be raised through the Co-operative Movement. The development of the area depended on the progress of the Movement. He appealed to the co-operators present to evince keen interest in the activities of their societies and to see that the societies in the area did not languish for lack of funds and patronage.

Mr. M. Ganapathipillai, Rtd. HQI and representative of the NDCF gave the necessary guidance and advice to conduct the seminar.

Messrs. P. Selvaratnam, Administrative Secretary NDCF, K. Sandrasegaram, P. Mahadeva (Co-op. Range Inspectors), A. James and K. Sivalingam (Co-op. Inspectors) also participated in the Seminar.

Police sources state that now there are almost no reports of thefts of 'sirakuvalai' nets. But the fun will start when the motor launch breaks down; as we all know, the mice are at play when the cat's away.

BRANCH OPENED

The well-known architect's firm, Thuraijah Associates, has opened a branch in Jaffna. Mr. V. S. Thuraijah has a reputation for imaginative design. Let us hope our new rich make use of his talents to build beautiful homes for themselves.

PEOPLE'S SHOP
BESIEGED

There are long queues nowadays outside the Marketing Department's People's Shop, whenever consignments of coriander, tamarind and dried chillies arrive. These are sold out in no time. I think it'll be a good idea if the Marketing Dept. opens more such People's Shops in Jaffna.

SEMINARS

Throughout last month and this month, the Jaffna Peninsula has been inundated by a spate of co-operative seminars. It was good to see so many co-operators attending and taking part in the lively discussions. But there's one point worth commenting on (a point which a speaker made at a recent seminar). Most of those who attend these seminars are well on the wrong side of fifty. Where are the young ones, the speaker asked. There should be a concerted drive to rope in as many youths as possible into the Co-op. Movement.

கூட்டுறவு

வடபகுதி ஐக்கிய மேற்பார்வைச் சபையின் வெளியீடு

யாழ்ப்பாணம், தை 1, 1967.

தொழிலும் கல்வியும்

தொழிலைச் செய்வது பணம் உழைப் பதற்காக மட்டுமே என்று கருதுவது மிகவும் தவறான கருத்தாகும். தொழில் ஒவ்வொருவருடைய வாழ்க்கைக்கும் ஆதாரமான முதற்பொருளாக விளங்குகிறது. இத்தகைய தொழில் கல்வியுடன் சம்பந்தப்பட்டதாகவே இருக்கவேண்டும். எத்தகைய தொழிலைச் செய்தாலும் அதை மேன்மைப்படுத்தவேண்டும், அபிவிருத்தி செய்யவேண்டும் என்ற கோட்பாட்டுடனேயே தீவிரமாக ஆற்றவேண்டும். இதுதான் கர்மயோகம் என்று சொல்லப்படுகின்றது.

கல்வியின் நோக்கங்கள் தொழிற்கல்வி, பண்பாட்டுக் கல்வி, சமூகக் கல்வி என மூன்று வகைப்படும். தொழிற்கல்வி மூலம் நாம் உற்பத்தியாளர் என்ற வகையிலும், பாவனையாளர் என்ற முறையிலும் நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ பொருளாதாரத்தியாகச் சிறப்பெய்தலாம். வாழ்க்கைக்காக வாழ்க்கை மூலம், வாழ்க்கை பூராகவும் கல்வி அவசியம் என்று மகாத்மா காந்தியடிகளும் வற்புறுத்தியிருக்கிறார். தொழிற்கல்வி ஒவ்வொருவரையும் பொருளாதாரத்தைப் பெருக்குபவர்களாகவும் தொழிலை மேன்மைப்படுத்துபவர்களாகவும் உருவாக்கவேண்டும். கல்விமூலம் ஒவ்வொருவரும் தன்னகத்தே உள்ள தனித்திறமைகளை மேன்மையுறச் செய்வது கல்வியின் இரண்டாவது நோக்கமாகும். சமூகக் கல்வி மக்களை சமூகத்தில் சீலமுடையவர்களாக்கப் பெரிதும் அவசியம். எனவே, தொழிலாளிகளின் பள்ளிப் படிப்பு எப்போது நிறுத்தப்பட்டிருந்தாலும் இவ்வகைகளால் அவர்கள் பயனுள்ள நல்லறிவுகளைப் பெறவேண்டும்.

அணிமையில் வடமாகாண கூட்டுறவு மினவர் சங்கங்களின் ஒரு கருத்தரங்கம் நடைபெற்றது. கடற்றொழிலையே தமது வாழ்க்கைத் தொழிலாகக் கொண்ட அவர்களுக்கு பயனுள்ள கருத்துக்களை இங்கு குறிப்பிட விரும்புகின்றோம்.

மேற்படி தொழிலாளர்கள் ஒருவரைப் பணியாளர்களாக அடிமை போல் என்றும் கடமைபுரியக் கூடாது. தமக்குத் தாமே முதல்வர்களாகவும், தம்மைதாமே நடத்தவேண்டும் என்ற திடசங்கற்பம் கொண்டவர்களாகவும் தொழிலிலே பங்காளர்களாகவும் இருத்தல் வேண்டும். இப்படியாக அவர்கள் தனிவளர்ச்சியடையும்போது ஒவ்வொருவரும் தாம் செய்யும் தொழிலில் நவீன முறைகளையும் அதற்குப் பொருத்தமான நுட்பங்களையும் அறிந்துகொள்வதுடன், இயந்திர வளங்கள் முதலிய தமது தொழிற் தளவாடங்களையும் உடையவர்களாய் இருத்தல் வேண்டும்.

இப்போது சந்தைகளில் துப்பரவும் வசதியும் அற்ற முறையில் மின்கள் விற்பனை செய்கிறார்கள். நிலை மாற்றப்படவேண்டும். சந்தைகளில் மின்களை இருத்தலாகவும்,

நிதான விலைக்கும் சுத்தமாக விற்பனை செய்ய வழிவகை செய்யவேண்டும். இதனால் வாங்குபவருக்கும் வியாபாரிக்கும் டையே பண்புடைய ஒரு சூழ்நிலை உண்டாகும். இவ்வண்ணமாக அவர்கள் அறிவுடன் அமைந்த ஆக்கப்பணிகளைச் செய்து வருவார்களேயானால் இங்கிருந்து மின்களைப் பிறநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்வதற்கும் அதிக நாட்கள் செல்லாது.

கல்வி கற்பதற்குப் போதுமான வசதிகளுள்ள இக்காலத்தில் இன்று மீன்பிடித் தொழிலில் இறங்கும் வாலிபர்கள் கட்டாயம் அடிப்படைமான கல்வி கற்றவர்களாக இருக்கவேண்டும். இவர்கள் வேலையற்று இருக்கும் வேளைகளில் வீண்நேரம் போக்காது சனசமூக நிலையங்கள் போன்ற இயக்கங்கள் மூலம் பொது நலப்பணி செய்யவும், வாசிப்பதால் தமது அறிவைப்பெருக்கவும் வேண்டும். தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகள் கல்வியில் முன்னேற்றமில்லாதவர்களாக ஏன் இருக்கிறார்கள் என்பதற்கு திருமதி ஜீன் வுளொட் என்பவர் பணமில்லாத குறை மாத்திரமல்ல, பெற்றோரினதும், சுற்றாடலிலுள்ளவர்களினதும், பண்புகளிலும், நடைமுறைகளிலும் உள்ள குறையே காரணம் என்று தனது ஆராய்ச்சியின் முடிவைக் கூறியுள்ளார்.

மினவர் கூட்டுறவுச் சங்கம் செய்ய வேண்டிய பணிகளில் ஜனநாயகத்தின் செய்முறை பற்றிய பயிற்சியளிப்பதும் ஒன்றாகும். இக்கல்விப் பயிற்சியைத் தொழிலாளர் தாபனங்கள், வ. ப. ஐ. மே. சபை, கல்வி நிலையங்கள், அரசாங்க தாபனங்கள் இவைகள் ஒன்றுசேர்ந்து அளித்தல் வேண்டும். வெளியாட்களின் தலைமை உண்மையாகத் தனது நோக்கத்தை நிறைவேற்றியிருக்கிறதா என்பதை அறிவதற்கு குறிப்பிட்ட கால எல்லைக்குள் தொழிலாளர் மத்தியிலிருந்து தலைவர்கள் தோன்றியிருக்கிறார்களா என்பதே அத்தாட்சியாகும். ஆனால், நம்பிக்கை வைத்திருந்த தலைவர்கள் தொழிலாளரை தமது சொந்த நலனுக்காகப் பயன்படுத்தினார்களேயானால் அது மாபெரும் துரோகமாகும்.

கிராம மலர்ச்சி

ஏழாலையில் ஒரு பாடசாலை மண்டபத்தில் அணிமையில் புனிதமும் பயனுமிக்க விசேடமான ஒரு கூட்டம் நடைபெற்றது. சர்வோதய இயக்கத்தை அக்கிராமத்தில் தொடங்கிவைக்கும் நோக்குடன் அப்பகுதியிலுள்ள 12 சனசமூக நிலையங்களிலிருந்து வந்த பிரதிநிதிகள், பெரியார்கள், பெண்கள் அனைவரும் அக்கூட்டத்திற்கு வந்து கொண்டனர். அச்சமயத்தில் அவர்கள் தமது கிராமத்தை அபிவிருத்தி செய்யும் இலட்சியமாக ஒரு பஞ்சாயதையும் நிறுவினார்கள். ஏழாலைக்கிராமம் இவ்வண்ணம் ஓர் உயர்ந்த புதுவாழ்வைத் தொடக்கக் கொண்டுள்ள எழுச்சி இந்நாட்டிலேயுள்ள ஆயிரக்கணக்கான கிராமங்களின் மக்களுக்கும் புத்துணர்வு கொடுக்கவேண்டும்.

கொழும்பில் அதிகாரத்திலுள்ளவர்கள் எம்மை ஆட்சி செய்வதே எமது ஜனநாயகமாக இருந்து வருகிறது. இந்த நிலை ஸ்ரீ ஜயப்பிரகாஷ் நாராயணன் விசேடமாக கலை சீழாகத் திருப்பி நாட்டில் (Pyramid) நினைக்கக்கூடிய

தனிப்பட்ட வாக்காளர் ஒரு மணற்குவியலைப் போன்றவராவர். அரசாங்கம் என்ற கட்டிடத்திற்கு இம்மணற்குவியல் மாத்திரம் உரமான அத்திவாரமாக அமையமாட்டாது. அதைவாக்களிக்கும் ஜனநாயகம் என்று மட்டும் கணிக்கலாம். தனிப்பட்டவர்களைக் கூட்டிவரும் தொகை மாத்திரம் பங்குபற்றும் குடியாட்சியாகாது. மத்திய ஆட்சிப்பீடத்திலே ஆளும் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்ற நிகழும் அர்த்தமற்ற போட்டிகள் நாட்டுப் புறங்களுக்கும் பரவி கிராமவாழ்க்கையையும் சிதைத்துவிடும்.

நகரங்கள் நாகரிகத்தைக் குழிதோண்டிப் புதைக்குமிடங்களென வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கூறியுள்ளனர். சிலசந்திகள் நகரத்தில் வாழ்ந்தபின் இனங்கள் அழிந்து மறைகின்றனவென்றும் நாட்டுப்புறத்திலிருந்தே புதிய மறுமலர்ச்சி உருவாகின்றது என்றும் ருசோ சுட்டிக்காட்டினார். ஒரு நகரம் சிறப்பாக இயங்குவதற்கு அளவான மக்கட் தொகை அங்கு வாழ்வது மிகவும் அவசியம். ஒரு வளையொருவன் நன்கு புரிந்துகொண்ட பண்புள்ள கிராமச் சமுதாயத்திலேதான் பரஸ்பர நல்லுறவும், தாம் ஒரு சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவரென்ற நல்லுணர்வும் தோன்றும்.

இந்தியாவின் நாகரிகத்தைப்போல் எமது நாகரிகமும் சரித்திரத் தொடர்பும் விசேட நன்மை பொருந்திய ஒன்றாக இருப்பதற்குக் காரணம் அது கிராமத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளமையேயாகும். என்பதைத் தவிர விதமானோர் கிராமத்தவர். பட்டினவாசிகளில் பலரும் கிராமத்திலிருந்து இடம் பெயர்ந்தவர்களே.

எமது சொந்தமான உயர்ந்த பண்பாட்டின் சிறப்பு அன்னிய கலாச்சாரங்களால் மறைபட்டுப் போகாது காப்பாற்றி எமக்கு நல்வழி காட்டிய மகாத்மா காந்தி, வினோபாவே, ஸ்ரீ ஜயப்பிரகாஷ் நாராயணன் முதலியோர் போற்றத்தகுரியர். கிராமக் குடியரசு எமது புராதன அரசியல் மேதைகளின் கண்டுபிடிப்பு மாத்திரமல்ல, எமக்குப் பொதுவாழ்வின் உயிர்நாடியை மீண்டும் மீட்டுத்தரக்கூடிய கருவியாகும். ஐந்துபேர்களின் குரல் ஆண்டவனின் குரல். கட்சிச் சார்பற்ற கலந்துரையாடலாலும், ஒருவரையொருவர் புரிந்து கொள்வதாலும் ஏகமனதான முடிவுடன் செய்யப்படும் ஜனநாயகத் தீர்ப்பே இத்தகைய குரலாகும். நேரடிக் குடியாட்சியான இந்த அடித்தளத்தில் நவீன அரசின் தேவைகளை நிறைவேற்றக்கூடிய ஒரு மறைமுகமான குடியாட்சியைக் கட்டியெழுப்பலாம்.

பொருளாதாரத்தைப் பன்முகப்படுத்தாதபோது அரசியல் அதிகாரத்தைப் பன்முகப்படுத்துவதில் பயன் ஏதும் இருக்கமாட்டாது. ஆனால், பழைய கிராம அமைப்பினை இன்றும் நிலைநாட்ட வேண்டுமென நாம் கூற முன்வரவில்லை. ஒரு கிராமத்தில் அல்லது கிராமங்களில் கூட்டுச் சேவையில் விவசாய கைத்தொழில்களை விரிவுபடுத்தும்நோக்கை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமூகங்களை வளர்ப்பதில் கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்கு பெரிய பங்குண்டு. கிராமிய நாகரிகத்தைப் பாதுகாப்பதற்கு நகரத்திற்குரிய சில சிறப்பு அம்சங்களைக் கிராமங்களிற் புகுத்தல்வேண்டும். புதுமை கலந்த பழமையே எமது இலட்சியம். கிராமியச் சூழலில் நகரங்களிலே நிலவும் சுதந்திரமும் வசதிகளும் கூடிய வேலை வாய்ப்புக்களும் நிறைவான சமூகப் பண்பாட்டு வாழ்வும் இருத்தல் வேண்டும்.

தாரப்பார்வை - கபிலர்

போசன சாலைகள்

தேனீர்க் கடையொன்றில் பிரவேசித்த அவன் 'வடை தாருங்கோ' என்று கூறியபடி சந்தனை கலைய நிமிர்ந்து அவரைப் பார்த்தான். மறுகணம் அவசரப்பட்டு இப்படி ஏன் சொன்னேன் என்று மிகவும் பரிதவித்தான். வடை வேண்டாம் என்று எப்படிச் சொல்வது?

கதிரையில் இருந்த அவரின் தேசத்தால் வியர்வை சளசளவென்று ஓடிக்கொண்டிருந்தது. தலை எண்ணெயைச் சொட்டுச் சொட்டாக வடித்துக் கொண்டிருந்தது. அவரின் இரு கைகளும் தேகத்திலுள்ள ஊதையைக் கஷ்டமின்றி மருத்துக் குளிகைக்கணியத்தில் உருட்டி உருட்டிப் போட்டுக் கொண்டிருந்தன. அந்தக் கைகளால்தான் அவர் வடை எடுத்துக்கொடுக்க அலுமாரியை நோக்கி அடியெடுத்து வைத்தார்.

அதற்கிடையில் அவனுக்குப் பளிச்சிட்ட யோசனையால் அவன் விரும்பாத பண்பாற்ற செய்கையைச் செய்ய முற்பட்டான். அலுமாரியைத் திறந்து தானே இரண்டு வடைகளை எடுத்துக் கொண்டான்.

இச்செய்கை அவருக்குப் பிடிக்கவில்லையென்பதை அவரது விழிகள் கூறின. 'அலுமாரியில் என்ன எழுதியிருக்கு என்று பாரும்போ' என்று அவர் வாயும் சொன்னது. அவன் அலுமாரியைத் திறும்பிப் பார்த்தான். அதற்குப் போடப்பட்ட கண்ணாடி கலமாக உடைந்து விழுந்த வெளியை மூடிச் செருகியிருந்த 'கார்ட்போர்ட்' மட்டையில் 'அலுமாரியில் கை போடாதீர்கள்' என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. 'நான் வடையில் தானே கை போட்டு' என்று தனது இலக்கணப் புலமையை விளாசிச் சமாளித்தான் அவன்.

அவர் சும்மா சமாளித்துக் கொண்டு 'அதில்லத்தம்பி இஞ்சை பல சாதியனும் வாறு நான் தந்திரமாகச் சமாளித்து வாறன். நீர் உப்பிடி எடுத்ததைக் கண்டுவிட்டால் அதுகளும் அப்பிடி எடுக்கத் துவங்கி விடுங்கள். இஞ்சை மச்சம் சாப்பிட்டாத பெரிய ஆக்கெல்லாரும் சாப்பிட வாறவை. பிறகு இந்தக் கடைச்சாப்பாட்டிற்கு மதிப்பிராது' என்றார். அந்த மதிப்புத்தான் அவர் கட்டியிருக்கும் சாரத்திற்கு மண்ணெண்ணையில் தோய்த்துக் கொடுத்த இனாலும் எரிய விடாத சத்தியைக் கொடுத்ததோ!

அவன் என்று நான் இங்கு எனது நண்பனையே குறித்தேன் அவன் தனது இந்த அனுபவத்தை அண்மையில் கூறினான். நிற்க,

யாழ்ப்பாணத்தில் பல போசனசாலைகள் சுகாதாரக் குறைவாக இருந்து பணமுழைத்து வருகின்றன. சில போசனசாலைகள் வெளிப்பக்கம் பக்கமாக இருக்கும். சமயப் பக்கம் போன்றன சுகாதார ரகசியம் திரியும். சமயலறையின் வாசலில் கதவில்லாத மலசலகூடமும், அதை வடுத்து கிணறும் இப்படியாகப் பலவித ஆபாசங்களைக் காணலாம். சாப்பாடுகள் பரிமாறுவோர் சிலர் மேலே குறிப்பிட்ட ஊத்தை உருட்டிய வரிசை கோலத்தில் நிற்பார்கள். உணவுகள் வைக்கப்பட்டுள்ள அலுமாரிகள் திறந்தபடியிருக்கும். அதில் வைக்கப்பட்டுள்ள உணவுகளுக்கு கறுத்த 'டிசைன்' போட்டது போல் இலையான் மொய்த்துக்கொண்டிருக்கும். இவை பெல்லாம் கற்பனையல்ல. நீங்கள் நேரில் கண்டிருப்பீர்கள்.

கோயிற் திருவிழாக் காலங்களில் அன்னதானம், தண்ணீர் ப்பந்தல்களில் குளிப்பானத

அமெரிக்கக் "காமதேனு"

திருவல்லிக்கேணி கூட்டுறவு பண்டசாலையின் ஆதரவில் தென் சென்னையில் கூட்டுறவு 'குப்பர் மார்க்கெட்' ஒன்று "காமதேனு" என்னும் பெயரில் சென்ற மாதம் 14-ம் திகதி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. மக்களின் அன்றாடத் தேவைப் பொருள்களை ஒரே இடத்தில் சகாயமான விலையில் வழங்கும் இந்தக் கூட்டுறவு நிலையமானது பண்டங்களின் விலையைக் கட்டுப்படுத்தும் சிறந்த சாதனமாக விளங்குகிறது. அமெரிக்க நாட்டில் இது போன்ற பெருவணிக நிலையங்கள் செயற்படுவதை இக்கட்டுரை குறிக்கிறது.

சென்னை மக்கள் பலருக்கு "குப்பர் மார்க்கெட்" என்றால் தெரியாது. ஆனால் காமதேனுவைத் தெரியும். காமதேனுதான் "குப்பர் மார்க்கெட்" வேண்டியதை நினைத்தவுடனே கொடுக்கவல்லது (புராண) காமதேனு. சென்னைக் காமதேனுவிடம் பணம் கொடுத்தால் எப்பொருளையும் வாங்கலாம், "குப்பர் மார்க்கெட்" என்பது பெரு, வணிக நிலையமாகும். பெருமளவில் விற்பனை செய்வதால் பண்டங்களின் விலை குறைகிறது. இதனால் மக்களுக்கு நன்மை ஏற்படுகிறது. அமெரிக்காவின் செல்வச் செழிப்புக்கும் வளர்ச்சிக்கும் "காமதேனு" தான் காரணம். ஒன்றல்ல இரண்டல்ல. ஆயிரக்கணக்கான காமதேனுகள் அமெரிக்காவில் உள்ளன, விலை ஏற்றத்தைத் தடுக்கவும், மக்களுக்குப் பண்டங்கள் மலிவாகக் கிடைக்கவும் இந்திய அரசாங்கம் முக்கிய நகரங்களில் "காமதேனு"க்களை அமைக்க உதவி செய்கிறது.

20-ம் நூற்றாண்டுத் துவக்கத்திலே அமெரிக்காவில் வாழ்ந்த மக்கள் தொகை ஏழரைக் கோடி. வேளாண்மையே பெரும்பாலான பிழைப்பு 1,000 பேருக்கு 612 பேர் பண்ணைகளில் வசித்துவந்தனர். ஆனால் 1965 ஏப்ரல் முதல் நான் நிலைமை முற்றிலும் வேறு. அமெரிக்க மக்கள் தொகை 19.3 கோடிக்கு மேல் போயிற்று. ஆனால் பண்ணைகளின் தொகை மிகவும் குறைந்துவிட்டிருந்தது. 1900 ஆண்டில் 57 லட்சம் பண்ணைகள்தான் இருந்தன, பண்ணையில் வசிப்பவர்களின் தொகையும், கணிசமாகக் குறைந்து விட்டது. மொத்த மக்களில் 1,000-க்கு 67 பேர் போர்தான் இப்பொழுது பண்ணையில் வசிக்கிறார்கள். எனவே, நாட்டுப்புற பொருளாதார நாடாக இருந்த அமெரிக்கா, இந்த நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் தொழில் வளம் மிக்க நாடாக மாறிவிட்டது.

பொருளாதாரத் துறையிலும் வியப்பூட்டும் அளவுக்கு உற்பத்தி உயர்ந்துள்ளது. 1900 ஆண்டில் மொத்த தேசிய உற்பத்தியின் சரக்குகள்,

தானம் முதலியவைகளை நேர்த்திக்காகக் கொடுத்துவரும் யாழ்ப்பாணத் திலே தான்கடைகளில் காசைக் கொடுத்து பாக்கு அவித்த சோற்றை வாங்கிப் பிசைந்து விட்டு அரைவயிற்றுடன் போக வேண்டியிருக்கிறது; இத்தகைய அசுத்தங்களையும் அதுபவிக்க வேண்டியிருக்கிறது. காசைப்பெற்றுக்கொண்டு புனிதமான முறையில் நல்ல சாப்பாட்டைக் கொடுத்தால் அதுவும் ஒரு தானம்தான்.

இந்த விஷயத்தில் யாழ் நகரசபை சுகாதாரப்பகுதி துவிர அக்கறையெடுக்க வேண்டும். சுகாதாரவார காலங்களில் சில கடைகள் சுத்தத்தில் கவனமெடுக்கின்றன. அதே போல் என்றும் இருக்க மேற்படி இலாகா ஆவன செய்ய வேண்டும்.

பணிகள் முதலியவற்றின் மதிப்பு 2,070 கோடி டாலர் (1965 விலை வாசியின் அடிப்படையில் கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது). 1965-ல் இது 70,000 கோடி டாலராக உயர்ந்தது. மக்கள் தொகை 2.6 மடங்கு அதிகரிக்கையில் உற்பத்தி 30 மடங்கு பெருகியுள்ளது. அமெரிக்காவில் பெருமளவில் உற்பத்தி செய்வதற்கும் பெருமளவில் விற்பனை செய்வதற்கும் வகை செய்தவை மூன்று. அவையாவன: முதலாவது, பொருள்களை ஒரே மாதிரியாகத் தயாரித்தல். இதனால் உற்பத்தி பெருகிறது. திறமை அதிகரிக்கிறது. விற்பனை வாய்ப்பும் பெருகுகிறது. இரண்டாவது, போக்கு வரத்து வசதிகளும் பெருமளவில் அமையப் பெற்றிருப்பதும். முதலில் பொருள்களை பண்ணைகள், சுரங்கங்களிலிருந்து தொழிற்சாலைகளுக்கும், பிறகு பக்குவம் செய்யப்பட்ட பொருள்களை உபயோகிப்பாளர்களுக்கும் கொண்டு செல்ல மிக விரிவான போக்குவரத்து அமைப்புக்கள் மூலம் (சரக்குகள் ரயில், லாரி, விமானம் மூலம்) பெருமளவில் அனுப்பப்படுகின்றன. மூன்றாவது, தகவல் போக்குவரத்து வசதியும் பெருமளவில் விசாலமாக அமையப் பெற்றிருப்பது பெருமளவு விற்பனைக்குத் துணை செய்கிறது. அமெரிக்க மக்களின் கல்வி அறிவு உயர்நிலையில் இருக்கிறபடியால் வர்த்தக வளர்ச்சிக்கு விளம்பரம் பெரிதும் பயன்படுகிறது. செய்தித் தாள்கள், சுற்றறிக்கைகள், பத்திரிக்கைகள் முதலியவற்றில் பொருள்கள் விளம்பரம் செய்யப்படுகின்றன. அஞ்சல்வழி வர்த்தகம் அமெரிக்காவில் பெருமளவில் நடக்க இந்த விளம்பரம் வகை செய்கிறது. தயாரிப்பாளர்கள் தம் பொருள்களைப் பற்றிப் பெருவாரியான மக்களுக்குத் தெரிவிப்பதற்கு இந்த விளம்பரத்தின் மூலம் வழி ஏற்பட்டது. 1920-ம் ஆண்டு முதல் ரேடியோவும், பொருள்களைப் பெருவாரியான மக்களுக்கு அறிமுகப் படுத்துவதில் முக்கியமாகப் பங்கு ஏற்றது. அதிலிருந்து பெருமளவு விற்பனை (குப்பர் மார்க்கெட்) வளரத்தொடங்கியது.

பொருள்களை வாங்கிப் பயன்படுத்தும் அமெரிக்கப் பொருள்களைப் பற்றி நிறையத் தெரிந்து வைத்திருப்பவராவார். டெலிவிசன், ரேடியோ, செய்தித் தாள்கள், பத்திரிக்கைகள், துண்டுப் பிரசுரங்கள் முதலியவற்றில் நிறைய விளம்பரங்களைப் பார்க்கிறார்கள். பொருள்களின் வர்த்தகக் குறிகள், சின்னங்கள் முதலியவற்றைத் தெரிந்து வைத்துள்ளனர். "குப்பர் மார்க்கெட்டில்" பல்வேறு அளவுகளில் முன்கூட்டிய தயாராகப் போட்டணம் கட்டி வைக்கப்பட்டிருக்கும். பொருள்களில் தமக்கு வேண்டியவற்றை பிறர் உதவியின்றித் தாமே தெரிந்து எடுத்துக்கொள்ள முடிகிறது. அந்த நிலைமையில் பார்க்க வேண்டியவர் காசாளர் ஒருவர்தான். குப்பர் மார்க்கெட்டுகளுக்கு ஆட்கள் அதிகம் தேவை இல்லாததால் செலவு குறைகிறது. மீதமாகும் பணம் பண்டங்களின் விலைகளைக் குறைக்கப் பயன்படுகிறது எனவே, உபயோகிப்பாளர்கள் நன்மை அடைகின்றனர்.

பண்டங்கள் உபயோகிப்போரின் செல்வச் செழிப்பும் இன்னொருவகை விற்பனை முறையை அண்மையில் தோற்றுவித்துள்ளது. சிறப்புப் பொருள்கள் விற்பனை செய்யும் சில்லறைக் கடைகள் அண்மையில்

தயாரித்துக் கொடுக்கும் வணிக நிலையங்கள் பெருகி வருகின்றன. இத்தகைய சிறப்புப் பொருள் களுக்குத் தேவையும் அதிகரித்து வருகிறது.

தமது வருவாயைச் செலவு செய்வதிலும், தமக்குப் பிடித்தமான வேலைகளைத் தெரிந்து எடுத்துக் கொள்வதிலும் தனிப்பட்ட அமெரிக்கர்களுக்குச் சுதந்திரம் உண்டு. இந்தச் சுதந்திரம் அமெரிக்க ஜனநாயகத்தின் அடிப்படையாகும்.

எந்தப் பொருளாதார ஒழுங்குக்கும் சட்ட திட்டங்கள் வேண்டும். இதற்கு மார்க்கெட்டு முறை விலக்கல்ல. அமெரிக்காவில், மத்திய, மாநில, உள்ளூர் அரசாங்கங்கள் இந்த சட்ட திட்டங்களை உருவாக்கியுள்ளன. வாணிபமும் சில விதிகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

ஆயினும் எல்லாவற்றையும்விட முக்கியமானவை என்று சொல்லக் கூடியவை பல்வேறு தொழில்களும், வர்த்தக நிலையங்களும், தாமாகவே ஏற்படுத்திக் கொண்டுள்ள விதிகளாகும். தொழில்கள் பொதுவாகக் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய சில சட்ட திட்டங்களையும் விதிக்கின்றன. அத்தொழில்களைச் சார்ந்த நிறுவனங்கள் விதிகளை மிகக் கவனமாகக் கடைப்பிடிக்கின்றன. தொழில் வர்த்தக நிறுவனங்கள் நெறியற்ற முறைகளில் ஈடுபடுவதைத் தவிர்க்க ஒவ்வொரு நகரிலும் வர்த்தக சபைகளும் அவை போன்ற பிற நிலையங்களும் முயலுகின்றன.

அமெரிக்காவில் உருவாகக் ப்பெற்ற இந்த முறை, படிப்படியாக உற்பத்தி பெருகவும், சரக்குகளின் தரம் உயரவும், விலைகளும் நியாயமான அளவில் இருக்கவும், வகை செய்தது. அதேசமயத்தில் உற்பத்தித் திறன் உயர்வின் விளைவாக உண்மை வருமானம் உயரவும் சாத்தியமாயிற்று. அமெரிக்காவின் வளர்ச்சிக்கும் செழிப்புக்கும் காரணமான முறைகளை பிற (நாடுகளின்) பொருளாதாரங்களுக்கும் தக்கபடி மாற்றி அமைத்துப் பயன்படுத்தலாம். அமெரிக்காவின் பொருளாதார முன்னேற்றத்துக்குக் கணிசமாக உதவியிருப்பவை பெருமளவில் உற்பத்தியும், குப்பர் மார்க்கெட் என்ற காமதேனுவுமாகும் என்றால் மிகையாகாது.

கருத்தரங்கம்

பூநகரி ப. நோ. கூ. ச. சமாசத்தினதும் மட்டுவில் நாடு, செட்டியாகுறிச்சி, கறுக்காதீவு, நல்லூர் ஆலங்கேணி, மறவன்குறிச்சி முதலிய இடங்களைச் சேர்ந்த ப. நோ. கூ. சங்கங்களினதும் ஒரு கருத்தரங்கம் 14-12-66-ல் பூநகரி மகா வித்தியாலத்தில் நடைபெற்றது. இக்கருத்தரங்கிற்கு 36 சங்கப் பிரதிநிதிகளும் ஐ. ச. காரியாலயப் பரிசோதகர் திரு. V. S. இராமநாதன், கூ. ச. வட்டாரப்பரிசோதகர் திரு. K. வயித்திலிங்கம், ஐ. ச. பரிசோதகர்கள் திருவாளர்கள் N. நடராசா, N. கந்தையா, T. காசிராசா ஆகியோரும் வ. ஐ. மே. சபை தனாதிபதி திரு. வே. சுப்பையா, வ. ஐ. மே. சபை நிருவாகக் காரியதரிசி திரு. பொ. செல்வரத்தினம், சேகரக் கணக்குப்பதிவாளரின் மேற்பார்வையாளர் திரு. மு. கணபதிப்பிள்ளை ஆகியோரும் சமூகமளித்திருந்தனர். கறுக்காதீவு ப. நோ. கூ. சங்கக் காரியதரிசி இதற்குத் தலைமையாற்றினார். கருத்தரங்குக்குப் பிறகு திரு. வே. சுப்பையா சாற்பொழிவாற்றினார்.

கூட்டுறவு உலகில்

கூட்டுறவுக் கருத்தரங்கங்கள் எங்கும் நடைபெற வேண்டும்

கூட்டுறவைப்பற்றிய கருத்தரங்கங்களை மாவட்டத்தின் எல்லாப்பகுதிகளிலும் நடத்த வேண்டும் என்று சிரேஷ்ட உதவி கூட்டுறவு ஆக்க ஆணையாளர் திரு. A. பெருமையினர் கட்டைவேலி ப. நோ. கூ. ச. சமாசப்பகுதியிலுள்ள ப. நோ. கூ. சங்கங்களின் கருத்தரங்களைத் தொடக்கி வைத்துப் பேசுகையில் குறிப்பிட்டார்.

சமாசத்தலைவர் வித்துவான் M. நடராசா தலைமை வகித்தார்.

"கூட்டுறவுச் சங்க அங்கத்தவர்களுக்கான வெற்றிகரமான பயிற்சிகளுக்கு சமாசத்துக்கு சங்கங்கள் உதவி புரிய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார். திடமான கூட்டுறவுத் தாபனத்திற்கு கூட்டுறவுக் கல்வி அவசியம் என்று வற்புறுத்தினார்.

வித்துவான் M. நடராசா கருத்தரங்கில் கலந்துகொள்ள வந்த பேச்சாளர்களையும், உத்தியோகத்தர்களையும் சங்கப் பிரதிநிதிகளையும் வரவேற்றுப் பேசினார்.

யாழ் கிழக்கு கூட்டுறவு ஆக்க உதவி ஆணையாளர் திரு. மு. மதிபாலசிங்கம் கருத்தரங்கின் பயனை விளக்கினார். ஒவ்வொருவரும் கலந்துரையாடவில் பங்குகொள்ள வேண்டுமென்பதன் அவசியத்தை விளக்கினார். பிரதிநிதிகளிடம் தமது கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறும் உற்சாகமட்டும் இருந்ததாற்போதாது ஆதாரபூர்வமான வாதங்களுக்கும் அப்பிராயங்களுக்கு மிடையேயுள்ள வேற்றுமைகளை உணர்ந்து தீர்க்கமான முடிவுக்கு வரவல்லவராயிருக்க வேண்டும். கூட்டுறவு அறிவைப் புகுத்துவதற்கு கருத்துப்பரிமாறல் அத்தியாவசியமாகும். இதுவே அங்கத்தவர்களின் சிறப்பான கல்வி முறையாக சகல பகுதிகளிலும் கூட்டுறவு வளர்ச்சிகளால் கைக்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது என்று அவர் மேலும் குறிப்பிட்டார்.

கூட்டுறவு இயக்கத்தினை வேருன்றச் செய்யும் நோக்கத்துடன் கூட்டுறவுக் கல்வியை வளர்ப்பதற்கு வ. பி. ஐ. மே. சபை திறம்பட முயற்சி செய்து வருகின்றது. இவ்வாறு வ. பி. ஐ. மே. சபைக் காரியதரிசி திரு. சு. கந்தையா குறிப்பிட்டார். சேமிப்புத் திட்டத்தை அவர் அழுத்தமாக எடுத்துக் கூறியதுடன், அங்கத்தவர்களின் விளைச்சலைக் கைப்பிடித்துள்ள சகல சங்கங்களுக்கும் இது ஒரு பாதுகாப்பான நடவடிக்கை என்றும் மாதகல் ப. நோ. கூ. சங்கம் இதை பழக்கமாகக் கொண்டுள்ளது என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

திரு. K. நேசையா பேசும் போது கூட்டுறவுச்சங்கங்கள் கிராம அடிப்படையில் எல்லாச் சமயத்தினரையும் சமூகத்தினரையும் உள்ளடக்கிய ஒரு தாபனமாக இருக்கவேண்டும் என்றார். மேலும் புராதன பஞ்சாயத் ராஜ்யத்தின் ஒழுங்கு முறையையும் கிராமத்திலுள்ள ஒவ்வொருவரும் பஞ்சாயத்தை அரசியற் கட்சிக்கு மேற்பட்ட ஒரு நிறுவனமாக மதித்தமையையும் விளக்கினார். கிராமத்தவர்கள் பஞ்சாயத்தில் முழு நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர். பண்டைக் காலத்தில் பஞ்சாயத்துகள் வகித்த உயர் இடங்களை அடைவதற்கு கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் முயல வேண்டும் என்றும் குறிப்பிட்டார். பண்டைக் கால பஞ்சாயத்துத் தலைவர் (தொடர்ச்சி 12ம் பக்கம்)

கலையும் கலைஞரும்

கலை என்றால் என்ன? ஒருவரின் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளைத் தொட்டு, மனதைத் தன்னிலே நிலைக்கச் செய்து அவன் வாழ்க்கையை உயர்த்துவதே கலை!

கலைஞன் என்றால் யார்? கலையை வளர்ப்பவன் கலைஞன்.

கலை எதற்காக?

“கலை பொய்யும், கற்பனையும் நிரம்பியது. பொய்யும் கற்பனையும் மக்களுக்குத் தேவையற்றது. ஆகவே கலையும் மக்களுக்குத் தேவையற்றது. சலையை வளர்க்கும் கலைஞர்களும் வெறுக்கப்பட்ட வேண்டியவர்” இப்படிக்கிரேக்கப் பேராசிரியர் பிளேட்டோ கூறினார். இக்கருத்து பிளேட்டோவின் காலத்திலேயே மறுக்கப்பட்டது. பெரும்பான்மை மக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. பிளேட்டோவின் மாணாக்கராகிய பேராசிரியர் அரிஸ்டோட்டல் இதை மிக வன்மையாகக் கண்டித்தார். அவர்.....

★ தவம் - யோசை ★

“கலை வாழ்க்கைக்கு உப்பு போன்றது. உப்பு எப்படிப் பதார்த்தங்களுக்குச் சுவையைக் கொடுக்கிறது. அதே போலக் கலையும் வாழ்விற்குச் சுவையைக் கொடுக்கிறது. உழைத்து உழைத்து அலுத்துப்போன உடலுக்கும் உள்ளத்திற்கும் கலை ஆறுதல் அளிக்கிறது. புதுத்தென்மைக் கொடுக்கிறது. ஆகவே கலையும் கலைஞரும் மக்களால் போற்றப்பட வேண்டியவர்கள்” என்ற கூறினார். இக்கருத்து மக்களால் அன்றுமின்றும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால்.....!

இதற்குள்ளும் ஒரு பிரச்சினை எழுந்து தீர்க்க முடியாத பிரச்சினையாகக் கலைஞரைக் கட்டிப் பிரித்து வருகிறது. ஒரு சாரார் “கலை கலைக்காகவே” என்றும் மறு சாரார் “கலை மக்களுக்காகவே” என்றும் வாதாடி வருகிறார்கள். இவ்வாதங்களிலும் எது சரி என்று ஆராய வேண்டிய முதலில் கலைஞனது உள்ளத்தைக் கலை பிறக்கும் நிலையை ஆராய வேண்டும்.

ஒரு கலையுள்ளம் எப்படி இருக்கும்?

“உன்னை உணர்! உன்னை மற!” இது நடிகர்களுக்கு கலையரசு சொன்னவிலும் அவர்களால் வழங்கப்படும் முதலாவது பாடம். இது மிக மிகச்சரி. அதாவது கலையைப் பிறப்பிக்கும் உள்ளம் எப்போதும் தன்னை மறந்திருக்கும். அதே வேளையில் தன்னை உணர்ந்துமிருக்க வேண்டும். தன்னை மறந்த நிலையில் கற்பனை பிறக்கும். தன்னை உணர்ந்தபோது வாழ்க்கை தோன்றும்.

இதே மன நிலையைத்தான் ஒரு கலைஞனின் சிருஷ்டியும் இரசிகனின் மனதில் தோற்றுவிக்க வேண்டும். ஒரு நாடகத்தையோ, கவிதையையோ, ஒவியத்தையோ, கதையை யோ ஒருவன் பார்த்தால் முதலில் அது தன்னுடன் ஒன்றாகக் கலக்கச் செய்ய வேண்டும், அதே வேளையில் வாழ்க்கையிலே அல்லுடைய நிலை என்ன என்பதை அவனுக்கு உணர்த்துவதாயிருக்க வேண்டும். இதுவே உண்மையான கலை. ஆகவே கலையிலே கலையையும் காண, வேண்டும், வாழ்க்கையையும் காண வேண்டும். பழையதும் புதியதும் சேர்ந்ததுதான் கலை.

கலை எதற்காக?

கலைத் தன்மை குன்றாமல் வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டவே கலை.

கலை “கலைக்காக” இருந்தால் அதன் லாப நட்டமென்ன?

கலை கலைக்காக இருந்தால் பண வளம் மிகுதியாக

இருக்கும். பார்ப்போர் மனதை மிக விரைவில் கவர்ந்து கொள்ளும். பார்ப்போரின் உணர்ச்சிகளைத் தூண்டிவிடும். அதன் காரணமாக மக்கள் மேலும் மேலும் உணர்ச்சி வசப்பட்டவர்களாவார்கள். உணர்ச்சி இச்சையைத் தூண்டிவிடும். இச்சை பாவச்செயல் களைச் செய்யும். ஆகவே “கலை கலைக்காக” மாத்திரமிருந்தால் அதன் மூலம் மனிதனுக்கும் சமுதாயத்திற்கும் நட்டமேயன்றி நயமில்லை.

கலை “மக்களுக்காக” விருந்தால் அதன் லாப நட்டமென்ன?

“மக்களுக்காக” என்ற பதம் பல விதமாக அர்த்தங்கொள்ளப்படுகிறது. “மக்களுக்காக” என்றால் மக்கள் எந்த நிலையிலிருக்கிறார்களோ அதேநிலைக்குக் கலையும் இறங்க வேண்டும் என்பது சிலர் கருத்து. “மக்களுக்காக” என்றால் மக்களுடைய வாழ்க்கையை அப்படியே கலை படம்பிடித்துக் காட்ட வேண்டும். எல்லாம் யதார்த்தமாக இருக்க வேண்டும் மென்பது வேறுசிலர் கருத்து.

மக்கள் நிலைக்குக் கலை இறங்க வேண்டுமென்பது சரியா?

மக்கள் பெரியோர், சிறியோர், கலையர் என மூன்று பிரிவாக உளர். பெரியோர் நல்லதையே என்றும் விரும்புவர், போற்றுவர், தியதை அறவே வெறுப்பர். சிறியோர் தியதைவிட்டு ஒதுங்கி நிற்பர். ஆனால் நல்லதைப் பற்றிக் கரிசனையற்றிருப்பார். கடையோரோ நல்லதைக் கனவிலும் நினைத்துப் பாராதவர்; என்றும் இச்சையிலே முழுகி மனம் போன போக்கிலே அலைபவர்கள்.

மக்கள் மூன்று பிரிவினராயிருப்பதற்குக் காரணம் அவரவர் மனநிலையே. ஒரு மனிதனின் மனதில் மூன்று வகையான குணங்கள் உதிக்கின்றன. அவை ஞானம், வீரம், இச்சை ஆகும். இவற்றில் ஞானமே சிறந்தது. நல்லது தியதை அறிய வல்லது. எவன் ஒருவன் தன் ஞானத்தினால் வீரம், இச்சை ஆகிய குணங்களைக் கட்டுப்படுத்தி வாழுகிறானோ அவனே சமுதாயத்தில் பெரியவன். ஒரு சமுதாயத்தில் இவ்வகையினர் மிகச் சிலரே. இரண்டாமவன் வீரமுற்றவகை இருப்பதனால் அதன் உதவி கொண்டு இச்சையை அடக்குகிறான். அதனால் தியதைத் தடுத்துக் கொள்கிறான். ஆனால் ஞானமில்லாத படியால் நல்லதை அறிய முடியாதவனாகி அந் நிலையிலேயே தின்று விடுகிறான். இவ் வகுப்பினர் பெரியோரை விடச் சிறிது கூடிய தொகையினராகச் சமுதாயத்திலே அங்கம் வகிக்கின்றார்கள். மூன்றாம் பிரிவினரோ ஞானம், வீரம் ஆகிய இரண்டுமில்லாதவர்களாக ஆனால் அவற்றின் இடங்கள் முழுவதையும் இச்சையினால் நிரப்பியவர்களாக விருக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்கள் உள்ளங்களிலே இச்சை விஸ்வரூபமெடுத்து அசுரவேகத்தில் செயலாற்றுகிறது. இதன் விளைவாக நல்லது தியதைப் பற்றிய அறிவற்றவராக மனம் போன போக்கிலே காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். இவ்வகையினர் சமுதாயத்தில் நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு வீதத்திற்கு மேலிருக்கின்றனர்.

இந்தப் பெரும்பான்மை மக்களின் நிலைக்குக் கலை இறங்கி அவர்கள் விருப்பு வெறுப்புக்களைப் பூர்த்தி செய்வது “கலை மக்களுக்காக” ஆகுமா?

இச்சைபூர்த்திப்பட்டவர்களுடைய வாழ்க்கையும் மெதுக்கத்தக்கதாகத்தானிருக்கின்றது. இந்தப் பெரும்பான்மை மக்களின் இச்சைக்குப் பட்டிக்கத்தக்க வாழ்க்கையை மக்களுக்காக” என்று ய

தமரகச் சித்திரித்தால் இதனால் பலனுண்டா?

இவற்றின் முடிவாகக் கலை மக்களுக்காக என்னும்போது மக்களின் நிலைக்கு இறங்க வேண்டியதில்லை எனவும், மக்களின் வாழ்க்கையை அப்படியே உள்ளதை உள்ளபடியே சித்திரிக்கவும் வேண்டியதில்லை எனவும் தெளிவாக விளங்குகிறது.

ஆகவே, கலை மக்களுக்காக என்னும்போது மக்களின் வாழ்க்கையை மேன்மைப்படுத்தவே என்று விளங்குகிறது. மக்களின் வாழ்வை உயர்த்தப் பயன்படும் கலை மக்களிடையே தான் இயங்குகிறது. அதனால் அது ஒரு ஞானியின் வாழ்வைப் போல இயங்கவேண்டும். எண்ணெயில் மண் முதலிய தூசிப் பொருள்கள் படிந்தால் அதை நீரில் ஊற்றிக் கழவி எண்ணெயைப் பிரித்தெடுக்கிறோம். எண்ணெய் நீருக்குள்ளே ஊற்றப்பட்டாலும் நீரிலே கலவாமல் தனித்து நிற்கிறது. அதே போலத்தான் கலையும் மக்களிடையே இயங்கும்போது மக்களின் வாழ்வோடு ஒன்றாகக் கலவாமல் தனித்து நின்று செயற்பட வேண்டும்.

இருண்ட வீட்டிற்கு ஒரு விளக்குப்போல இருளடைந்த சமுதாயத்திற்குக் கலை. அது சமுதாயத்தையும் அதன் அங்கமாகிய மக்களையும் ஒளி பெறச்செய்யவேண்டும். கலை வாழ்க்கைக்கு உப்பு போன்றது. உப்பு எப்படிப் பதார்த்தங்களுக்குச் சுவையைக் கொடுக்கிறதோ அதேபோலக் கலையும் வாழ்க்கைக்குச் சுவையைக் கொடுக்க வேண்டும். உப்பு எப்படிப் பதார்த்தங்களைப் பழுதுபடாமல் பாதுகாக்கின்றதோ அதேபோலக் கலையும் வாழ்க்கையைக் கீழ் நிலைக்கு இறங்கவிடாமல் பாதுகாக்கவேண்டும்.

இப்படியான கலையைச் சிருஷ்டிப்பவனே கலைஞன்.

நாட்டு முன்னேற்றத்திற்கு கூட்டுறவு முறையின் சாதனை

தேசப் பொருளாதார முன்னேற்றத்தில் முக்கியமானதொரு கட்டத்தில் நாம் இன்று இருந்து வருகிறோம். நமக்கு ஏற்படும் எவ்வித இன்னல்களையும் தைரியத்துடனும் மனஅமைதியுடனும் எதிர்ந்து நாம் சமாளிக்கவேண்டும். இந்தியாவானது ஜனநாயக ஆட்சி முறையை மேற்கொண்டிருந்தபோதிலும், துர்நிஷ்டவசமாக அதன் கொள்கையைப் பூரணமாக நாம் உணரவில்லை.

கடந்த பத்து ஆண்டுகாலத்துக்கும் மேலாக இந்த நாட்டில் கூட்டுறவு இயக்கமானது நல்ல முன்னேற்றம் அடைந்துள்ளது. இதில் ஈடுபட்டுள்ள அங்கத்தினர்கள் தங்களிடையே காட்டிலும் சிறந்த ஒற்றுமை உணர்ச்சியே இயக்கத்தின் வெற்றிக்குக் காரணமாகும். இந்த ஒற்றுமை உணர்ச்சியானது இல்லாதிருந்தால் இயக்கத்தின் உண்மையான வெற்றியை நாம் அடைந்திருக்கமுடியாது.

தனி நபர் லேவாதேவிக் காரர்களின் பிடியில் சிக்குண்ட விவசாய மக்களுக்குக் கடன் வழங்கும் இயக்கமாகக் கூட்டுறவியக்கம் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்த நாட்டில் தோன்றியது. தேச விடுதலைக்கு முன்பு வரை, அந்தத் துறையில் ஒரு அளவுக்கு வெற்றிகண்டோம். ஆனால் நாடு சுதந்திரம் பெற்ற பின்னர்தான் இயக்

செய்யாது; அவர்களின் மற்றத் தேவைகளையும் இயக்கம் மூலம் வழங்கப்படுவதும் என்பதை உணர்ந்த கூட்டுறவுத் தலைவர்கள் மற்றத் துறைகளிலும் இயக்கத்தைப் பரப்ப முற்பட்டார்கள். அதன் காரணமாக இன்று இயக்கத்தில் லேவாதேவிக் சங்கங்கள், பாங்குகள், ராஜ்ய பாங்குகள் நில அடமான பாங்குகள் முதலியவை அன்னியில் பக்குவச் சாலைகளும், நூற்பு ஆலைகளும், அறைவுச்சாலைகளும், எண்ணெய் ஆலைகளும் தோன்றியுள்ளன. இவையாவும் நாட்டின் விவசாயத் துறையின் முன்னேற்றத்துக்கு அவசியமானவைகளே. விவசாயியின் விளைபொருள் விற்பனையை எடுத்துக் கொண்டால், தனி நபர் வியாபாரி, பக்குவச்சாலை முதலாளி போன்ற இடைத்தரகர்களால் இந்திய விவசாயி பல இன்னல்களுக்கு உள்ளாகிறார். இவற்றிலிருந்து குடியானவர்களை மீட்கக் கூட்டுறவு முயற்சி பெரிதும் உதவியுள்ளது.

தமிழ் நாட்டில் கூட்டுறவியக்கத்தில் சுமார் 40 லட்சம் அங்கத்தினர்கள் ஈடுபட்டுள்ளனர். கூட்டுறவுத் துறையில் லேவாதேவிக் முறையே முக்கிய பங்கு வகித்து வருகிறது. விவசாயிகளின் லேவாதேவிக் தேவையில் சுமார் 3 சதவிகிதத்தை 1952-ம் ஆண்டில் இந்தியக் கூட்டுறவுச் சங்கம் வழங்கியிருந்தன. இந்த லேவானது 25 சதவிகிதத்திற்கும் அதிகமாக இப்போது வந்து விட்டது. நான்கா

1 தொன்னுக்கு 3/50 கழிக்கப் படுகின்றது. இத்தொகை சுற்றிலே சம்பந்தப்பட்ட உறுப்பினர்களின் பங்குமுதலாக

க. சுப்பிரமணியராசா
கூட்டுறவுப் பரிசோதகர், மதுரை

மாறுகின்றது. இந்நடவடிக்கையினால் சங்கங்களின் பங்கு முதல் பலப்படுத்தப்படுவதுடன் மொத்த முதல் சம்பந்தமான பொறுப்புக்களைத் தீர்ப்பதற்கும் விவசாயிகளிடையே சேமிக்கும் பழக்கத்தையும் பரப்ப ஏதுவாகின்றது.

உதவி
மொத்த முதலுக்காகத் தேவைப்படும் பணத்தொகையைத் தவிர உறுப்பினர்களிடம் இருந்து பெறும் கரும் பிற்குப் பணத்தைச் செலுத்துவதற்கும், சம்பளத்திற்கும் ஏனைய அன்றாட தேவைகளுக்கும் முதல் தேவைப்படுகிறது. கூட்டுறவு வங்கிகளும், இந்திய அரசாங்க வங்கியும் கூட்டுறவுச் சீனி ஆலைகளுக்கு உதவி செய்ய முன்வருகின்றன. உறுப்பினர்கள் பயிரிட்ட கரும்பே இப்பணத்திற்கு ஈடாகின்றது. போதிய கரும்பு கையிருப்பில் இருந்தாற்ருன் ஆலைகள் இவ்வகைப் பணத்தை உபயோகிக்கலாம்.

வெவ்வேறு மாகாணங்களிலே அமுலிலிருக்கும் கூட்டுறவுச் சங்க விதிகளின்படியே கூட்டுறவுச் சீனி ஆலைகள் பதியப்படுவதினால் சாதாரண கூட்டுறவுச்சட்டங்களும் நடைமுறைகளும் அவைகளைக் கட்டுப்படுத்துகின்றன. (வளரும்)

வது ஐந்தாண்டுத் திட்டக் காலத்தில் கூட்டுறவு லேவாதேவிக் துறையில் ரூ. 850 கோடி கடன் தொகை வழங்க யிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த இயக்கம் அடைந்துவரும் முன்னேற்றத்தை நோக்குமிடத்து மேற்படி இலக்கை நமது கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்கள் பூர்த்தி செய்யும் என்பதில் எனக்கு நம்பிக்கை உண்டு.

கூட்டுறவு விற்பனைத் துறையானது மிக முக்கியமான நடவடிக்கையாகும். விவசாயியின் விளைபொருள்களுக்கு உரிய விலை கிடைக்க வேண்டுமானால், அது கூட்டுறவு விற்பனை முறையின் வெற்றியைப் பொறுத்ததாகும். தமது தேசத்தில் சுமார் 2,500 கூட்டுறவு விற்பனைச்சங்கங்கள் உள்ளன. இன்னும் அதிக அளவில் இச்சங்கங்கள் ஏற்பட வேண்டியது அவசியம் எனக் கருதுகிறேன். விவசாயியின் நல்வாழ்வுக்கு ஏற்ற வகையில் கூட்டுறவு விற்பனை முயற்சி முன்னேறவில்லை. வியாபாரத் தரகர்களால் குடியானவர்கள் சுரண்டப்படுகிறார்கள். நிதி வசதிக் குறைவு ஒருபுறம் இச்சங்கங்களை பாதித்துள்ளது. தவிர, திறமையான மேலாளர்களும் கிடைப்பதில்லை. வியாபாரத் தரகர்கள் கவர்ச்சிகரமான முறையில் விவசாயிகளிடம் நடந்து கொள்கிறார்கள். அதனால் குடியானவர்கள் கூட்டுறவு விற்பனைச் சங்கத்தைவிடத் தரகு மண்டியையே பெரி

(தொடர்ச்சி 12-ம் பக்கம்)

இங்கிலாந்தில் அமைதிப் பணிக்கு ஒரு தொழிற்சாலை!

சென்ற மூன்று நாள்களாக கிளாஸ்கோவில் "அமைதிக்காக தொழிற்சாலை" ஒன்று வெற்றிகரமாக நடந்துவருகிறது. இத் தொழிற்சாலையில் தொழிற்சாலைகளில் ஐந்தாய்க் கம் பற்றிய புது மாதிரியான பரிசோதனை அமைதியான முறையில் நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

அடிப்படைக் குறிக்கோள்

இந்தத் தொழிற்சாலை இரு குறிக்கோள்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டது. அவையான தொழிற்சாலைகளில் ஐந்தாய்க் கொள்கைக்கு நடைமுறை உருக் கொடுப்பதும், இன்றைய நெருக்கடான நிலைமையில் அமைதியையும், அகிம்சையையும் ஊக்குவிப்பது ஆகும். இந்த இரண்டு நோக்கங்களுக்கும் மனப்பூர்வமாக சேவை செய்ய அது முயன்று வருகிறது.

முதலீட்டுத் தொகை வளர்ந்தது

இந்தத் தொழிற்சாலை 6000 பவுண்டுகள் கொண்ட சிறு மூலதனத்துடன் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஆனால் அது வேகமாக முன்னேறியிருக்கிறது. வேலை தொடங்கி 2½ ஆண்டுகளில் அது தொழிலில் ஈடுபடுத்தியிருக்கும் தொகை 30,000 பவுண்டுகள். இந்த ஆண்டு, அது 70,000 பவுண்டுகளாகவும், வரும் ஆண்டில் 1,00,000 பவுண்டுகளாகவும் அதிகரிக்கும். 21 தொழிலாளர்களைக் கொண்ட இத்தொழிற்சாலை மின்சார அடுப்புகளை உற்பத்தி செய்கிறது.

ஜனநாயக வழியில்

இந்தத் தொழிற்சாலை முற்றிலும் ஜனநாயக ரீதியில் நடத்தப்படுகிறது. இரண்டு வாரங்களுக்கு ஒருமுறை நடைபெறும் தொழிலாளர்கள் கூட்டங்களில் அவர்கள் தீவிர பங்கெடுத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். பயிற்சிபெறும் தொழிலாளியிலிருந்து மேற்பார்ப்பவர் (Foreman) வரை வரிசைக் கிரமமாக ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் இக்கூட்டங்களுக்குத் தலைமை தாங்குகின்றனர். கூலி நிர்ணயிப்பது, தொழிற்சாலைக்கான இயந்திரங்கள்

வாங்குவது உட்பட எல்லா விஷயங்களும் மனம் விட்டு பேசப்படுகின்றன. சிற்சிலசமயங்களில் கிரமங்கள் எதிர்ப்பட்டாலும் அவைகளை சிறப்பான திறமையினாலும், புரிந்துகொள்வதாலும் வெற்றி கொண்டு முடிக்கின்றனர்.

அகிம்சை, அன்பு ஆதாரம்

ஆரம்பத்திலிருந்தே அமைதியும் அகிம்சையும் வலியுறுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. இத் தொழிற்சாலை நிறுவப்படும் போதே போருக்குத் தேவையான எதையும் உற்பத்தி செய்வதில்லை என்றும், சரியான சமயத்தில் இலாபத்தில் ஒரு பகுதியை அமைதிப்பணியின் முன்னேற்றத்திற்காகப் பயன்படுத்துவது என்றும் ஆலை அமைப்பாளர்கள் முடிவுசெய்தனர்.

சமாதானப் பணி

இதைவிடச் சிறப்பான அம்சம் என்னவெனில், ஸ்தல கூட்டு (சமுதாய) வாழ்க்கையின் அடிப்படையில் அகில உலக சமாதானத்திற்கு தர்ம ஸ்தாபனங்களை அமைக்க விரும்புவதுதான். சமாதானத்திற்கான பணி தங்களுக்குப் பக்கத்தில் தொடங்கப்படவேண்டுமென்று அவர்கள் உணர்ந்தார்கள். ஆகையால் குழந்தைகளுக்காக அவர்களுடைய சேரிப்பகுதியில் விளையாட்டு மைதானத்தை ஆரம்பித்தார்கள். இத்துணிகரப் பணியில் ஸ்தல மக்களின் சிறப்பான ஒத்துழைப்பை அவர்கள் பெற்றார்கள்.

இளஞ்சிறுந்ர்களின் பணியில்

இத் தொழிற்சாலை விரைவில் அமைதிச்செயல் கேந்திரத்தை ஆரம்பிக்க விரும்புகிறது. அதில் ஒரு காபி பார் (காபி ஸ்டால்) நடப்பதுடன் அமைதிப்பணி சம்பந்தமான புத்தகங்களும் சஞ்சிகைகளும் வாசகர்களுக்காக ஏற்பாடு செய்யப்படும். இளம் வயதின் குறிப்பாக வழிதவறிய இளைஞர்கள் இதில் ஈடுபடுத்தப்பட்டு அவர்களுடைய சக்தியை உற்பத்தித்துறையிலும், நிருமாண நோக்கங்களுக்கும் பயன்படுத்தலாம் என்று கருதப்படுகிறது.

— "பீஸ் நியூஸ் லெட்டர்"

நாட்டு முன்னே....

(11-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

தும் விரும்பி அதை நாடுகிறார். நமது கூட்டுறவு விற்பனை முயற்சியானது வெற்றியுடன் செயற்பட வேண்டுமானால், வியாபாரத்தேர்ச்சியும், வியாபார நுணுக்கங்களும் தெரிந்த நபர்களின் சேவையை அவை பெற்றிருத்தல் வேண்டும்.

கூட்டுறவு அறைவுச்சாலைகள், சர்க்கரை ஆலைகள், எண்ணெய் ஆலைகள் போன்ற பல முயற்சிகள் நாட்டில் தோன்றியுள்ளன. குஜராத் மாநிலத்தில் சிறந்த வகையில் கூட்டுறவு விற்பனை முறை இயங்குவதன் உதாரணமாக அம்மாநிலத்தில் விளையும் பருத்தியில் 40 சதமானத்தை அச்சங்கங்கள் கையாண்டுள்ளன. ஒரு சமயம் மில் முதலாளிகள் பருத்திக்கு உரிய விலை கொடுக்க மறுத்தபோது அவர்களுக்கு விவசாயிகள் பருத்தியை அனுப்புவதையே அச்சங்கங்கள் தடுத்து விட்டன. அதன் பிறகுதான் அவர்கள் வழிக்கு வந்தார்கள். இது போன்று காட்டுப்பாட்டுடனும், உறுதியுடனும் கூட்டுறவு விற்பனைச் சங்கங்கள் செயற்படவேண்டும்.

கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் விவசாயிகளுக்கு அத்தியாவசியமான உரம், விதை போன்ற தேவைகளை வழங்கி வருகின்றன.

கூட்டுறவுப் பண்டசாலை முயற்சி நம் நாட்டில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. விலைவாசிகள் அபரிமிதமாய் அதிகரித்துவரும் இத்தருணத்தில் கூட்டுறவுப் பண்டசாலைகளின் சேவை நாட்டுக்கு அவசியம் தேவையாகும். இச்சங்கங்கள் நகர்ப்புறங்கள் அன்னியில் நாட்டுப்புறங்களிலும் ஏற்படவேண்டும்.

தமிழ் நாட்டில் எல்லா கிராமங்களிலும் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் வியாபித்துள்ளன. கிராமக் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மூலம் விவசாயிகளுக்கு ரூ. 50 கோடி சென்ற ஆண்டு கடன் உதவி வழங்கப்பட்டது. தவிர 2.28 லட்சம் டன் ரசாயன உரம், 10,000 டன் பொட்டாஷ் உப்பு ஆகியவைகளை அவை விநியோகித்தன. கூட்டுறவியக்கமானது தமிழகத்தில் சிறந்து விளங்குவதைக் காண நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இந்த இயக்கத்துக்கு அரசாங்கம் அதன் ஆதரவை அளித்து உதவி வருகிறது. அரசாங்க ஆதரவு மட்டும்

இயக்கத்துக்கு இருந்தால் போதாது. இந்த இயக்கத்தில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களிடையே ஒற்றுமையுணர்ச்சியானது வளர்ந்தோங்கவேண்டும். அதன் மூலம்தான் தேசத்தின் ஒருமைப்பாடு நன்கு வலுபட்டமுடியும். இயக்க முன்னேற்றத்துக்கு இது மிக மிக அவசியம் என்பதை ஈண்டு குறிப்பிட விரும்புகிறேன். கூட்டுறவு முயற்சியானது இந்த நாட்டில் மேலும் மேலும் வளர்ந்தோங்குவதன் மூலம் கிராம இந்தியாவானது நன்கு மறுமலர்ச்சியடையும் என நம்புவோமாக.

கருத்தரங்கம்

தனுக்காய் பகுதி ப. நோ. கூ. சங்கங்களின் கருத்தரங்கு மல்லாவி அரசினர் தமிழ் வித்தியாலத்தில் யாழ் தெற்கு கூட்டுறவு ஆக்க உதவி ஆணையாளர் திரு. த. கந்தசாமியின் உலைமையில் நடைபெற்றது. மாசங்கப்பிரதிநிதிகள் இதில் கலந்து சிறப்புச் செய்தனர்.

தனுக்காய்ப்பகுதி காரியாதிக்காரி திரு. M. இராசரத்தினம் கிருஷிப்பகுதி போதனாசிரியர் திரு. S. ரொன்னுத்துரை, நிர்வாககாரியதரிசி வ. ஜி. மே. சபை திரு. P. செல்வரத்தினம் சேகரணக்குப்பதிவாளர் மேற்பார்வையாளர் முகண்பதிப்பிள்ளை ஜி. சங்கவட்டாரப் பரிசோதகர் திரு. P. மகாதேவா, ஐக்கியசங்க பரிசோதகர் திரு. T. சிவலிங்கம் ஜி. ச. வட்டாரப் பரிசோதகர் திரு. K. சந்திரசேகரம் ஜி. ச. பரிசோதகர் திரு. A. ஜேம்ஸ் சேகரணக்குப்பதிவாளர் திரு. S. திருநாவுக்கரசு ஆகியோரும் சமுகமளித்தனர்.

விஷயங்களெல்லாம் கருத்தரங்கில் எடுக்கப்பட்டன. கூட்டுறவுப்பகுதி உதவி ஆணையாளர் திரு. த. கந்தசாமி அவர்களும் திரு. மு. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களும் தெளிவான தொகுப்புரைகள் ஆற்றினர்.

காரியாதிக்காரி திரு. M. இராசரத்தினம் அவர்கள் சங்கங்களை எவ்வகையில் முன்னேற்ற வேண்டுமென்பதை விரிவாக உரை செய்து, தனுக்காய்ப் பகுதி கூட்டுறவு முறையால் மக்களின் பொருளாதார நிலையை விருத்தி செய்ய வேண்டுமெனவும் கேட்டுக்கொண்டார்.

கூட்டுறவு....

(10-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

போல் கூட்டுறவுச் சங்கங்களும் சிறப்புற்று விளங்கவேண்டுமென்பதே தனது வேண்டுகோள். கிராமங்களைப் பிடித்துள்ள நோய்களுக்கு காந்தியம் சிறந்த மருந்து என திரு. நேசையா கூறினர்.

கிருஷிக உதவி ஆணையாளர் திரு. A. சிவசிதம்பரம் நெற்பயிர்ச் செய்கையுள்ள பகுதிகளுக்கு உரங்களை வழங்கும் நடைமுறையை விளக்கினார். வெளிநாட்டுச் செலவாணியைப் பாதுகாக்கும் நோக்குடன் அரசாங்கம் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதில் அதிக அக்கறை எடுத்து வருகிறது. வருங்காலத்தில் ப. நோ. கூ. சங்கங்கள் செய்ய வேண்டிய வேலைகளை ஓய்வூதியுடன் கூட்டுறவு உதவி ஆக்க ஆணையாளர் எடுத்துரைத்தார். நாட்டின் பொருளாதார அமைப்பிலே ப. நோ. கூ. சங்கத்திற்கு பெரும் பங்குண்டு என அவர் விளக்கினார். சாதாரண உறுப்பினர் தமது சங்கங்களிலே நம்பிக்கையை இழக்காவண்ணம் நிருவாக சபைகள் இயங்க வேண்டுமெனவும் வற்புறுத்தினார்.

கூட்டுறவு இயக்கம் முதலாளித்துவத்திற்கும் பொதுவுடைமைக்கும் இடைப்பட்ட தென உடுப்பிட்டி பாராளுமன்ற உறுப்பினர் குறிப்பிட்டார். எமது நாட்டை நோக்கியிருக்கும் பொருளாதாரப் பிரச்சினைக்கு இதுவே தகுந்த மருந்தென்றார். ப. நோ. கூ. சங்கங்கள் தமது பெயருக்கு இயைய பல்வேறு துறைகளில் ஈடுபடவேண்டுமென அவர் வேண்டிக்கொண்டார். திரு. ந. வைத்திலிங்கம் நன்றியுரை கூறினர்.

திரு. T. சண்முகராசா, மு. ஆழ்வாப்பிள்ளை, பொ. கோவிந்தசாமி, பொ. கந்தையா, R. N. நாகலிங்கம், மா. ஜெகதீஸ்வரன், வ. இராசநாயகம், K. K. ஜயாத்துரை ஆகியோர் கலந்துரையாடலில் பங்கு பற்றிக் கொண்டனர்.

கூட்டுறவு ஊழியர் சங்கம்

மன்னார் கூட்டுறவுப் பாடசாலை மண்டபத்தில் 19.11.66 ல் அகில இலங்கை கூட்டுறவு ஊழியர் சம்மேளன மன்னார் மாவட்ட இணைப்புக்குழுக் கூட்டமொன்று பிரகடன அமைப்பாளர் திரு. கே. வி. ஞானமித்திரன் (மன்னார் ப. நோ. கூ. ச. சமாசப் பிரதம விகிதர்) அவர்களின் முயற்சியால் நடாத்தப்பட்டது. தொழிற் சங்கங்கத்தால் கூட்டுறவு ஊழியர்கள் அடையும் பலாபலன்களைப் பற்றியும், கூட்டுறவு ஊழியர் சம்மேளனத்தின் முக்கிய குறிக்கோள் நோக்கங்களைப் பற்றியும் இவர் எடுத்துரைத்தார்.

கூட்டத்திற்குத் தலைவராகிய எழுது வினாஞர் சண்மனார் கிளைத்தலைவர் திரு. க. கந்தசாமி அவர்கள் தமது தலைமையுரையில் கூட்டுறவு ஊழியர்களுக்கென இதுவரை ஒரு தொழிற் சங்கம் இல்லாதது ஒரு பெரும் குறையென்றும் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மூலம் கூட்டுறவு ஊழியர் பொது மக்களுக்கு ஆற்றும் தொண்டு, ஒரு சில ஊழியர்களால் ஏற்படும் தனிப்பட்ட நஷ்டங்களால் தவறான அபிப்பிராயத்தை சமுதாயத்தில் ஏற்படுத்துகின்றன என்றும் கூறினர். திரு. எஸ். பெனடிக்ற் அவர்களும் பேசினார். சற்றில் மன்னார் மாவட்ட கூட்டுறவு ஊழியர்களுக்கென ஒரு தொழிற் சங்கம் அது ரார்ப்பணம் செய்து வைக்கப்பட்டது.

சிக்கனமான செலவில் சிறப்பாக வாழ்வதற்கு

வலி. மேற்கு. ப. நோ. கூ. ச. சமாசம் (வரைவுள்ளது)

தொலைபேசி: 525, மனரிப்பாய்

முகவரி: சங்காலை

* உண்ணவேண்டிய உணவுப்பொருள்கள்

* உடுக்கத் தேவையான துணிவகைகள்

* இருக்க வீடமைக்கும் பொருள்கள்

வேறென்ன வேண்டும்?

"அல்கன்" சீனியர் யூனியர் மண்ணெய் பம்புகள், "சீரோ" யேமன் எலக்ட்ரிக் பம்புகள் அனைத்துக்கும் உப உறுப்புக்கள்

ஆணைமார்க் "அஸ்பெஸ்ரோஸ்"

அதிக பலமிக்க பராக்கிரமா ஓடுகள் அல்கத்தின் எல்லோன் பைப்புவகை

வெடி மருந்துப் பொருட்கள்

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்புக்கு லொறி மூலம் பொருளேற்றி இறக்கும் வசதியும் எப்போதும் செய்து தரப்படும்.

விரும்புவோர் நேரிலோ, தொலைபேசி மூலமோ,

கடித மூலமோ தொடர்பு கொள்ளவும்,

இதன் உங்களுக்கு உதவியாகும்.

க்காக யாழ்ப்பாணம் வெளியிடப்பட்டது.

வடபகுதி விவசாய உற்பத்தியாளர்

கூட்டுறவுச் சமாசம்

111, பெரியதேரு, யாழ்ப்பாணம்.

தந்தி: எப்பீஸ் (APEES) தொலைபேசி: 504.

மண்ணெண்ணெயில் இயங்கக்கூடிய

4 ஸ்ரோக் வில்லியஸ் சீனியர், யூனியர்

நீர் இறைக்கும் இயந்திரங்கள்.

உள்ளும், புறமும் கம்பியால் விரியப்பட்ட 30 அடி நீளமான பெலமான றப்பர் குளாயும் அதற்கேற்ற வடியும் எம்மிடம் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

அதிக பயிற்சிபெற்ற தொழிலாளர்கள் (Mechanics) தேவையானவுடன் திருத்தம் செய்ய எப்பொழுதும் ஆயத்தமாய் இருக்கின்றனர்

வில்லியர்ஸ் ஈசிப்பிறைம் சீனியர் ரூ. 1470.00

வில்லியர்ஸ் ஈசிப்பிறைம் யூனியர் ரூ. 1300.00

தள்ளுவண்டி (இரண்டு சீலி) ரூ. 185.00

விவசாயச் சங்கங்களுக்கு சமாசத்தால்

விசேஷ கழிவு கொடுக்கப்படுபு.

இயந்திரம் எடுத்த ஆறு மாத காலத்திற்குள்

இலவச சேவிஸ் செய்து கொடுக்கப்படும்.

வெங்காயப் பணிப்பூச்சியை அழிப்பதற்கு மிகத் திறமை வாய்ந்த "டிஸ்ட்ரெக்ஸ்" அல்நின், அல்நெக்ஸ் என்றெக்ஸ் போன்ற கிருமி நாசினிகளும் இவற்றைப் பாசிப்பதற்குரிய தெளிகருவிகளும், டன்ரர்களும் எம்மிடம் இருக்கின்றன.

விபரத்துக்கு மனுச் செய்க.